

พระธรรม วิจารณ์

อ่านพระธรรมวิจารณ์ด้วยความหวัง ไม่ใช่ความกลัว

Yongjin Choi

คำอธิบายพระธรรมวิวรรณ์

อ่านพระธรรมวิวรรณ์ด้วยความหวัง ไม่ใช่ความกลัว

สารบัญ

ก่อนอ่านพระธรรมวิวรณ์.....	3
แนวทางตีความพระธรรมวิวรณ์.....	7
I. บทเปิด: การเปิดเผยที่พระคริสต์ประทานแก่คริสตจักร (1:1-8).....	10
II. พระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์อยู่ท่ามกลางคริสตจักร (1:9-3:22).....	14
III. พระเจ้าบนพระที่นั่งและพระเมษโปดกผู้ถูกประหาร (4:1-5:14)...	23
IV. ตราประทับเจ็ดดวง: ประชากรพระเจ้าได้รับการคุ้มครองท่ามกลางการ พิพากษา (6:1-8:5).....	27
V. แตรเจ็ดคัน: การพิพากษาเตือนและคำพยานของคริสตจักร (8:6-11:19)	32
VI. ประชากรของพระเมษโปดกต่อสู้กับมังกรและสัตว์ร้ายสองตัว (12:1- 15:4).....	38
VII. ชันเจ็ดใบ: พระพิโรธของพระเจ้าถึงความสมบูรณ์ (15:5-16:21)...	45
VIII. การพิณาศของบาบิโลนและสัตว์ร้ายสองตัว (17:1-19:21).....	48
IX. อาณาจักรพันปีและการพิพากษาครั้งสุดท้าย (20:1-15).....	53
X. ฟาสาวรรคใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (21:1-22:5)	60
XI. บทส่งท้าย: เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ (22:6-21).....	66

ก่อนอ่านพระธรรมวิวรณ์

1. พระธรรมวิวรณ์เป็นหนังสือแบบใด

“วิวรณ์” คือการเปิดเผยที่พระเยซูคริสต์ประทานแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้พวกเขาเห็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า (1:1) หนังสือนี้เป็นทั้งจดหมายที่ส่งถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งในแคว้นเอเชีย (1:4, 11) และเป็นคำเผยพระวจนะที่คริสตจักรต้องฟังและถือรักษา (1:3; 22:7, 10, 18–19) เพราะฉะนั้นพระธรรมวิวรณ์ไม่ใช่รหัสลับสำหรับคำนวณอนาคต และไม่ใช่เพียงชุดสัญลักษณ์ที่แยกขาดจากประวัติศาสตร์ แต่เป็นวรรณกรรมวิวรณ์ คำเผยพระวจนะ และจดหมาย ซึ่งเปิดให้คริสตจักรในศตวรรษแรกเห็นความจริงจากสวรรค์ และเรียกคริสตจักรทุกยุคให้ซื่อสัตย์ต่อพระเมสโปดกพร้อมกับมองไปยังชัยชนะสุดท้าย

ผู้เขียนเรียกตนเองว่า “ยอห์น” (1:1, 4, 9; 22:8) และกล่าวว่าเขาอยู่บนเกาะปัทมอสเพราะพระวจนะของพระเจ้าและคำพยานของพระเยซู (1:9) ทักษะที่ถือว่าหนังสือเขียนในช่วงปลายอาศัยคำพยานของ Irenaeus และมักกำหนดเวลาไว้ราว ค.ศ. 95 ช่วงปลายรัชกาลจักรพรรดิ Domitian ส่วนทักษะที่ถือว่าเขียนก่อนหน้านั้นเสนอช่วงปลายรัชกาล Nero หรือราวทศวรรษ 60 ก่อนหรือใกล้เหตุการณ์กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย แม้ยังมีการอภิปรายเรื่องวันเวลา แต่สิ่งที่ชัดเจนคือคริสตจักรทั้งเจ็ดเผชิญแรงกดดันจากการบูชจักรพรรดิ การกีดกันทางสังคม คำสอนเท็จ ความมั่งคั่ง และการประนีประนอมฝ่ายวิญญาณ (บท 2–3)

2. จุดประสงค์และสาระสำคัญ

จุดประสงค์ของพระธรรมวิวรณ์ไม่ใช่ให้เราหมกมุ่นคำนวณเหตุการณ์โลก G. K. Beale อธิบายว่า หนังสือนี้มุ่งหนุนใจประชากรของพระเจ้าให้ซื่อสัตย์และไม่ประนีประนอม โดยดำเนินตามแบบอย่างอันดูหมิ่นยอเยี่ยงของ

พระเมฆโปตกผู้ถูกประหาร (Beale, *The Book of Revelation*, 304, 307) แม้คริสตจักรดูเหมือนพ่ายแพ้ แต่พวกเขาชนะด้วยพระโลหิตของพระเมฆโปตกและคำพยานของตน (12:11) ผู้ที่ซื้อสัตย์จนถึงความตายจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต (2:10)

พระธรรมวิวรณ์แสดงว่า สิ่งที่เราได้เห็นกับความจริงในสายพระเนตรพระเจ้าอาจไม่เหมือนกัน จักรวรรดิและสัตว์ร้ายดูทรงอำนาจ แต่แท้จริงอยู่ใต้การพิพากษา พระเมฆโปตกผู้ถูกประหารต่างหากที่ทรงมีสิทธิเปิดหนังสือม้วนแห่งประวัติศาสตร์ (5:1–10) คำอธิษฐานของธรรมิกชนอาจดูเหมือนไม่ได้รับคำตอบ แต่การพิพากษาที่ลงมาเหนือโลกเป็นคำตอบของพระเจ้า (6:9–11; 8:3–5) ผู้พลีชีพดูเหมือนแพ้ แต่แท้จริงพวกเขาครองร่วมกับพระคริสต์ (5:10; 20:4–6) ดังที่ William Hendriksen เน้นย้ำ พระคริสต์ทรงชนะแล้ว ดังนั้นประชากรของพระองค์ก็จะชนะและครองในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ตลอดไป (Hendriksen, *More Than Conquerors*, 8–9)

3. วิธีอ่านพันธสัญญาเดิมและสัญลักษณ์

พระธรรมวิวรณ์แทบไม่ได้ยกข้อความจากพันธสัญญาเดิมแบบตรงคำ แต่ถักทอภาษาและภาพจากปฐมกาล อพยพ สดุดี อีสายห์ เอเสเคียล ดาเนียล เศคาริยาห์ และหนังสืออื่น ๆ ไว้ทั่วทั้งเล่ม ก่อนนำสัตว์ร้าย พระวิหาร ภัยพิบัติแบบอียิปต์ บาบิโลน หรือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ไปเทียบกับข่าวร่วมสมัยหรือเทคโนโลยีสมัยใหม่ เราต้องดูพื้นหลังในพันธสัญญาเดิมก่อน วิธีที่ปลอดภัยคือเริ่มจากสัญลักษณ์ที่พระคัมภีร์ใช้ชัดเจนและสัญลักษณ์ที่ตัวบทอธิบายเองแล้วจึงพิจารณาส่วนที่คลุมเครือ (เช่น 1:20; 12:9; 17:9–18)

เราไม่จำเป็นต้องจับรายละเอียดทุกชิ้นในนิมิตไปเทียบกับบุคคลหรือเหตุการณ์คนละอย่าง ควรเข้าใจสารหลักของนิมิตทั้งภาพก่อน แล้วอธิบายรายละเอียดเท่าที่ช่วยให้สารนั้นชัดเจน เลขเจ็ดมักสื่อถึงความครบถ้วน เลขสิบสองและจำนวนที่มาจากสิบสองมักสื่อถึงความครบถ้วนของประชากรแห่ง

พันธสัญญา ส่วนสามปีครึ่ง สี่สิบสองเดือน หรือหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันมักสื่อถึงช่วงเวลาแห่งความทุกข์ที่ถูกจำกัด อย่างไรก็ตาม ไม่ควรบังคับให้เลขเดียวกันมีความหมายเหมือนกันทุกแห่ง ชุดตราประทับ แตร และชั้นมีความคล้ายคลึงกันมาก จึงอ่านได้ว่าเป็นนิมิตที่ย้อนกลับมาแสดงการพิพากษาและการคุ้มครองคริสตจักรจากหลายมุม พร้อมกับทวีความเข้มข้นขึ้นสู่การพิพากษาสุดท้าย

Richard Bauckham สังเกตว่า วลีภาษากรีก [เอน พนิวนาติ, *ἐν πνεύματι*] ซึ่งแปลว่า “ในพระวิญญาณ” หรือ “พระวิญญาณทรงนำ” ปรากฏสี่ครั้งและทำหน้าที่เป็นเครื่องหมายแบ่งนิมิตใหญ่ นิมิตแรกคือพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์และคริสตจักรทั้งเจ็ดบนเกาะปัทมอส (1:10) นิมิตที่สองคือพระที่นั่งในสวรรค์และพระเมษโปดก (4:2) นิมิตที่สามคือหญิงแพศยาบาบิโลนในถิ่นทุรกันดาร (17:3) และนิมิตที่สี่คือเจ้าสาวของพระเมษโปดกคือกรุงเยรูซาเล็มใหม่บนภูเขาสูง (21:10) นิมิตที่สามกับสี่มีรูปประโยคคู่ขนานและตั้งใจเปรียบหญิงแพศยากับเจ้าสาว บาบิโลนกับเยรูซาเล็มใหม่ (Bauckham, *The Climax of Prophecy*, “Structure and Composition”) หมายเลข [เอน พนิวนาติ ①–④] ในคำอธิบายนี้ไม่มีอยู่ในต้นฉบับกรีก แต่ใส่ไว้เพื่อช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นโครงสร้างนิมิตสี่ส่วนที่ Bauckham ชี้ให้เห็น

4. หนังสืออ้างอิงและโครงสร้างของคำอธิบายนี้

คำอธิบายนี้อาศัย *The Book of Revelation* ของ G. K. Beale (NIGTC, 1999), *Revelation* ของ Grant R. Osborne (BECNT, 2002) และ *The Book of Revelation* ของ Robert H. Mounce (NICNT, ฉบับปรับปรุง 1997) เป็นหลัก พร้อมทั้งใช้คำอธิบาย WBC ของ David E. Aune และงานของ Richard Bauckham, William Hendriksen, George Eldon Ladd, Leon Morris และนักวิชาการสำคัญอื่น ๆ ในประเด็นที่จำเป็น

การแบ่งตอนย่อยเกือบทั้งหมดตามหน่วยคำอธิบายหลักของ G. K. Beale ได้แก่ บทนำ (1:1–8), พระคริสต์ผู้ทรงรับการยกขึ้นและคริสตจักรทั้งเจ็ด (1:9–3:22), พระที่นั่งสวรรค์และพระเมษโปดก (4:1–5:14), ตราประทับเจ็ดดวง (6:1–8:5), แตรเจ็ดคัน (8:6–11:19), สงครามระหว่างคริสตจักรกับมังกร (12:1–15:4), ชันเจ็ดใบ (15:5–16:21), การพิพากษาบาบิโลนและชัยชนะของพระคริสต์ (17:1–19:21), การครองพันปีและการพิพากษาสุดท้าย (20:1–15), ฟาสวรรค์ใหม่และกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (21:1–22:5), และบทส่งท้าย (22:6–21) ภายในโครงสร้างย่อยนี้ใช้ [เอน พินิวมาติ ①–④] ของ Bauckham เป็นเครื่องหมายเสริมสำหรับการเปลี่ยนนิมิตใหญ่ โครงสร้างทั้งสองไม่ขัดกันแบบแรกช่วยติดตามรายละเอียดของตัวบท ส่วนแบบหลังช่วยมองภาพรวมของนิมิต

แนวทางตีความพระธรรมวิวรณ์

5. แนวทางสำคัญในการตีความ

1) แนวประวัติศาสตร์ต่อเนื่อง

แนวทางนี้มองว่านิมิตต่าง ๆ กล่าวถึงประวัติศาสตร์คริสตจักรและประวัติศาสตร์โลกที่ดำเนินต่อเนื่องจากยุคอัครทูตถึงวาระสุดท้าย Joachim of Fiore ในยุคกลางและนักตีความสายนี้จำนวนมากหลังการปฏิรูปเชื่อมสัตรีร้ายกับสถาบันพระสันตะปาปาหรืออำนาจการเมืองในยุคของตน ควรแยกแยะระหว่างคำวิจารณ์ของนักปฏิรูปที่เรียกอำนาจพระสันตะปาปาว่าเป็นอำนาจแบบปฏิปักษ์พระคริสต์ กับวิธีนำแต่ละนิมิตไปเทียบกับเหตุการณ์ต่อเนื่องในประวัติศาสตร์ แนวนี้มีข้อดีที่เห็นว่าพระธรรมวิวรณ์พูดกับประวัติศาสตร์ทั้งสาย แต่ผู้ตีความกลับจับคู่คำพยากรณ์กับบุคคลต่างกันมาก เช่น พระสันตะปาปา Napoleon Bonaparte, Benito Mussolini หรือ Adolf Hitler จึงยากต่อการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ การแบ่งคริสตจักรเจ็ดแห่งเป็นเจ็ดยุคของประวัติศาสตร์คริสตจักรก็มีลักษณะใกล้เคียงแนวนี้

2) แนวที่เน้นความสำเร็จในอดีต

แนวทางนี้เริ่มอ่านพระธรรมวิวรณ์จากสถานการณ์ของยอห์นและคริสตจักรศตวรรษแรก บางคนเชื่อมภาพพิพากษากับการทำลายกรุงเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70 บางคนเชื่อมกับจักรวรรดิโรมันและการบูชาจักรพรรดิ แม้ในกลุ่มที่เห็นความสำเร็จในอดีตบางส่วน เช่น Cornelis van der Waal และ R. C. Sproul ก็ยังเห็นต่างกันว่าควรเชื่อมแต่ละนิมิตกับเยรูซาเล็มหรือโรม และบางคนเห็นว่าทั้งสองพื้นหลังปรากฏในคนละชั้นของนิมิต จุดแข็งของแนวนี้คือยืนยันว่าหนังสือมีความหมายจริงต่อผู้อ่านรุ่นแรก แต่แนวที่อ้างว่าคำพยากรณ์ทั้งหมดรวมถึงการเสด็จกลับมา การเป็นขึ้นจากตาย และการพิพากษาสุดท้าย สำเร็จไปแล้วนั้นขัดกับความหวังในอนาคตของพันธสัญญาใหม่ แนวอดีตนิยม

แบบบางส่วนยังคงยืนยันการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ การเป็นขึ้นจากตาย ฝ่ายกาย การพิพากษาสุดท้าย และความสมบูรณ์ของสิ่งทรงสร้างใหม่ในอนาคต

3) แนวอนาคต

แนวอนาคตมองว่านิมิตหลักกล่าวถึงเหตุการณ์ในช่วงสุดท้ายของโลก ความคาดหวังอนาคตแบบก่อนพันปีพบได้ในบิดาคริสตจักรยุคต้น เช่น Irenaeus ต่อมาลดความสำคัญลงและได้รับความสนใจอีกครั้งผ่าน Francisco Ribera ในปลายศตวรรษที่สิบหก แนวอนาคตแบบยุคสมัยนิยมมักสอนเรื่องการรับคริสตจักรขึ้นไป เจ็ดปีแห่งความทุกข์ลำบาก การแยกอิสราเอลกับคริสตจักร และอาณาจักรพันปีบนโลกตามลำดับเวลา ส่วนแนวก่อนพันปีแบบประวัติศาสตร์หรืออนาคตนิยมที่ปรับแล้ว ไม่ยอมรับการรับขึ้นอย่างลับ ๆ ก่อนความทุกข์และไม่แยกอิสราเอลออกจากคริสตจักรอย่างเด็ดขาด อีกทั้งยอมรับสัญลักษณ์และโครงสร้างซ้ำมากกว่า แนวอนาคตช่วยยืนยันความจริงของการเสด็จกลับมาและการพิพากษาสุดท้าย แต่ถ้าจำกัดบท 4 เป็นต้นไปไว้กับอนาคตไกลทั้งหมด คำปลอมโยนและคำเตือนสำหรับคริสตจักรเจ็ดแห่ง และผู้อ่านรุ่นแรกจะอ่อนลง

4) แนวอุดมคติหรือแนวสัญลักษณ์

แนวมองว่าสัตว์ร้าย บาบีโลน และนิมิตพิพากษา แสดงการต่อสู้ที่เกิดขึ้นระหว่างอาณาจักรของพระเจ้ากับอำนาจซาตานตลอดช่วงระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สอง การตีความของ William Hendriksen และ Anthony A. Hoekema ช่วยให้เห็นว่าหนังสือใช้กับคริสตจักรทุกยุคและอธิบายการย้อนเล่าเหตุการณ์เดียวกันจากหลายมุมได้ดี แต่ถ้าละเลยประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกและความสำเร็จสุดท้าย นิมิตอาจถูกทำให้เหลือเพียงหลักการฝ่ายวิญญาณที่ไม่แตะเหตุการณ์จริง

5) แนวผสมผสาน

แนวผสมผสานรับข้อสังเกตที่ถูกต้องจากหลายแนว G. K. Beale เรียกวิธีของตนว่า “อุดมคติแบบปรับใหม่ในกรอบประวัติศาสตร์แห่งความรอด” ส่วน Grant R. Osborne เน้นความสำเร็จในอนาคตพร้อมใช้ข้อสังเกตจากอดีต นิยมและอุดมคติ George Eldon Ladd, George R. Beasley-Murray และ Robert H. Mounce ก็พยายามพิจารณาทั้งสถานการณ์ศตวรรษแรก รูปแบบที่เกิดซ้ำในยุคคริสตจักร และความสำเร็จสุดท้าย แม้น้ำหนักของแต่ละคนต่างกัน

Richard Bauckham ก็จัดเข้ากรอบเดียวได้ยาก เขาอ่านพระธรรมวิวรณ์ว่าเป็นคำเผยพระวจนะต่อคริสตจักรศตวรรษแรกภายใต้อำนาจและการบูชารูปเคารพของโรม ไม่ใช่ตารางเวลาที่เข้ารหัสเหตุการณ์อนาคต แต่เขาไม่จำกัดความหมายไว้แค่โรม หนังสือเรียกคริสตจักรทุกยุคให้ปฏิเสธอำนาจที่กลายเป็นรูปเคารพและเป็นพยานอย่างซื่อสัตย์ตามพระเมสสิโปดก ขณะเดียวกันเขายืนยันการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ การพิพากษาความชั่วครั้งสุดท้าย และความสมบูรณ์ในอนาคตของอาณาจักรพระเจ้าและสิ่งทรงสร้างใหม่ เขาเน้นด้วยว่าสัญลักษณ์ต้องอ่านสัมพันธ์กับพันธสัญญาเดิม และทั้งเล่มแสดงว่าการครอบครองสากลของพระเจ้าสำเร็จผ่านชัยชนะที่ยอมเสียสละของพระเมสสิโปดก (Richard Bauckham, *The Theology of the Book of Revelation; The Climax of Prophecy*)

คำอธิบายนี้จึงไม่บังคับทุกสัญลักษณ์ให้เข้าระบบเดียว แต่จะเริ่มจากความหมายต่อผู้อ่านศตวรรษแรก พิจารณาพื้นหลังพันธสัญญาเดิมและความจริงฝ่ายวิญญาณที่เกิดซ้ำในยุคคริสตจักร แล้วจึงมองไปยังการเสด็จกลับมา การพิพากษาสุดท้าย และความสมบูรณ์ของสิ่งทรงสร้างใหม่

I. บทเปิด: การเปิดเผยที่พระคริสต์ประทานแก่คริสตจักร (1:1-8)

1. ลักษณะของการเปิดเผยและผู้อ่านที่เป็นสุข (1:1-3)

พระธรรมวิวรณ์เริ่มด้วยคำว่า “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” คำกรีก [อะพอ คาลิปซิส] หมายถึงการเปิดสิ่งที่ถูกปิดบัง หนังสือนี้จึงไม่ใช่รหัสลับที่มีเพียงคนไม่กี่คนถอดได้ แต่เป็นพระวจนะที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแผนการไถ่และความจริงของประวัติศาสตร์ผ่านพระเยซูคริสต์ คำว่า “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” หมายถึงได้ทั้งการเปิดเผยเกี่ยวกับพระคริสต์ และการเปิดเผยที่พระเจ้าประทานแก่พระคริสต์เพื่อส่งต่อแก่คริสตจักร (1:1; รม 16:25; 1 คร 14:6)

พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ให้ยอห์น “ทราบ” สิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า (1:1; 22:6) คำ [เซไมโน] ที่แปลว่า “สำแดงให้ทราบ” อาจมีความหมายว่า สื่อสารผ่านหมายสำคัญ จึงชี้ตั้งแต่ต้นว่าหนังสือนี้ใช้ภาพนิมิตและสัญลักษณ์ เป็นวิธีสำคัญในการสื่อสาร ถ้อยคำนี้สืบพื้นหลังจากดาเนียล 2:28-30, 45 แต่สิ่งที่เคยถูกผนึกไว้สำหรับอนาคตไกล บัดนี้ถูกเปิดออกในยุคสุดท้ายซึ่งเริ่มแล้วด้วยการสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (กจ 2:16-17; ดนล 12:4; วว 22:10)

ยอห์นเรียกสิ่งที่ได้รับว่า “พระวจนะของพระเจ้า” “คำพยานของพระเยซูคริสต์” และ “ทุกสิ่งที่เขาเห็น” (1:2) ทั้งสามไม่ใช่คนละข่าวสาร แต่บอกลักษณะต่าง ๆ ของการเปิดเผยเดียวกัน หนังสือนี้เป็น “คำเผยพระวจนะ” ด้วย (1:3) คำ [โพรเฟเตยา] ไม่ได้หมายถึงการทำนายอนาคต แต่รวมถึงการประกาศพระวจนะที่ได้รับจากพระเจ้าแก่ประชากรในปัจจุบัน เป้าหมายจึงไม่ใช่ให้คำนวณลำดับวาระสุดท้าย ผู้ที่อ่าน ฟัง และถือรักษาสิ่งที่เขียนไว้ต่างหากที่เป็นสุข (1:3; 22:7; ลก 11:28)

คำว่าเวลา [ไครอส] “ใกล้เข้ามาแล้ว” ต้องเข้าใจในกรอบนี้ (1:3) ไม่ได้หมายความว่าคำพยากรณ์ทั้งหมดจบลงทันทีในยุคยอห์น และไม่ได้หมายความว่าหนังสือใช้ได้เฉพาะคนรุ่นสุดท้ายอีกสองพันปีต่อมา แต่หมายความว่าพระคริสต์เสด็จมาเริ่มอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว ยุคสุดท้ายที่สำคัญจึงเริ่มต้น และคริสตจักรดำเนินชีวิตรอความสมบูรณ์ (มก 1:15) พระธรรมวิวรณ์จึงเป็นทั้งคำเผยพระวจนะเชิงอภิบาลต่อคริสตจักรจริงในเอเชียไมเนอร์ และพระวจนะที่คริสตจักรทุกยุคต้องฟังและถือรักษา

2. คำท้าทายจากพระเจ้าตรีเอกานุภาพและความรอดในพระคริสต์ (1:4-8)

ยอห์นส่งพระคุณและสันติสุขถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งในแคว้นเอเชีย (1:4) คริสตจักรเหล่านี้มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ และเพราะเลขเจ็ดสื่อถึงความครบถ้วนจึงเป็นตัวแทนคริสตจักรสากลทุกยุค พระคุณและสันติสุขมาจาก “พระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ ผู้ทรงเคยดำรงอยู่ และผู้จะเสด็จมา” จาก “พระวิญญาณทั้งเจ็ด” หน้าพระที่นั่ง และจากพระเยซูคริสต์ (1:4-5) คำท้าทายนี้แสดงพระราชกิจร่วมกันของพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระบุตร

พระบิดาทรงครอบครองอดีต ปัจจุบัน และอนาคตอย่างอธิปไตย ถ้อยคำ “ผู้ทรงดำรงอยู่ ผู้ทรงเคยดำรงอยู่ และผู้จะเสด็จมา” ทำให้นึกถึงอพยพ 3:14 และคำประกาศในอิสยาห์ว่า “เราเป็นปฐมและอวสาน” (อิสยา 44:6; 48:12) “ผู้จะเสด็จมา” ไม่เพียงหมายความว่าพระองค์จะดำรงอยู่ในอนาคต แต่นั่นว่าพระองค์จะเสด็จมาทำพระสัญญา การพิพากษา และความรอดให้สำเร็จ

“พระวิญญาณทั้งเจ็ดหน้าพระที่นั่ง” ควรเข้าใจว่าเป็นภาพความครบถ้วนสมบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มากกว่าจะเป็นทูตสวรรค์เจ็ดองค์ (1:4; 4:5; 5:6; ศย 4:2-7) ไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณองค์เดียวถูกแบ่งเป็นเจ็ด แต่หมายความว่าพระองค์ทรงทำงานอย่างสมบูรณ์ในคริสตจักรทุกแห่งและทั่วแผ่นดินโลก จึงไม่ควรลดพระวิญญาณให้เป็นเพียง “ผู้ส่งสาร” ของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พยานผู้ซื่อสัตย์” “ผู้แรกที่เป็นขึ้นจากตาย” และ “ผู้ครอบครองเหนือบรรดาภักดิ์ของแผ่นดินโลก” (1:5) ตำแหน่งทั้งสาม เชื่อมคำพยาน การสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และราชอาณาจักรของ พระองค์ “ผู้แรก” ไม่ได้หมายความว่าเพียงสิ้นพระชนม์ก่อนผู้อื่น แต่หมายความว่าทรง ชนะความตาย เริ่มสิ่งทรงสร้างใหม่ และครองเป็นภักดิ์เหนือภักดิ์ทั้งปวง (สดด 89:27; คส 1:18) ผู้ครองประวัติศาสตร์ที่แท้จริงไม่ใช่จักรพรรดิโรมัน แต่คือพระเยซู

ยอห์นจึงถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ ผู้ทรงรักเรา ทรงปลดปล่อยเรา จากบาปด้วยพระโลหิต และทรงตั้งเราเป็นอาณาจักรและปุโรหิตเพื่อพระเจ้า พระบิดา (1:5-6; อพย 19:6; 1 ปต 2:9) คริสตจักรไม่ได้เป็นภักดิ์และ ปุโรหิตเฉพาะในอนาคต แต่เป็นประชากรของพระคริสต์ตั้งแต่บัดนี้ รับประทาน พระเจ้าและมีส่วนในราชอาณาจักรของพระองค์ผ่านคำพยานที่ซื่อสัตย์ ท่ามกลางความทุกข์ สำหรับคริสตจักรที่ถูกกดดันให้บูชาจักรพรรดิ นี่คือการ สรรภาพชัดเจนว่า พระสิริและฤทธานุภาพเป็นของพระคริสต์ผู้ทรงซื้อเรา ด้วยพระโลหิต ไม่ใช่ของจักรพรรดิ

คำประกาศว่า “ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมากับหมู่เมฆ” รวมดาเนียล 7:13 กับเศคาริยาห์ 12:10 (1:7) บางคนเชื่อมข้อนี้กับการพิพากษากรุงเยรูซาเล็ม แต่คำว่า “ชนทุกเผ่าในโลก” และตอนจบของหนังสือทำให้จำกัดไว้เพียง เหตุการณ์นั้นได้ยากกว่า ข้อนี้รวมการพิพากษาของพระคริสต์ใน ประวัติศาสตร์และมองไกลถึงการเสด็จกลับมาที่ทุกคนจะเห็นกับการ พิพากษาสุดท้าย ผู้ที่แหงพระองค์จะคร่ำครวญด้วยการกลับใจหรือด้วยความ กลัวต่อการพิพากษานั้นยังอภิปรายได้ แต่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงราชอาณาจักรของ พระองค์

พระเจ้าผู้ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา” ทรงเป็นองค์ผู้ทรงฤทธานุ ภาพ ผู้ทรงถือจุดเริ่มและจุดจบของประวัติศาสตร์ไว้ (1:8) ตอนแรกของพระ ธรรมวิวรรณ์จึงไม่ได้เริ่มจากรายการภัยพิบัติ แต่จากพระคุณและสันติสุขของ

พระเจ้าตรีเอกานุภาพ ความรอดอันแน่นอนในพระคริสต์ และอธิปไตยเด็ด
ขาดของพระเจ้า คริสตจักรต้องมองความยิ่งใหญ่ของพระผู้ครอง
ประวัติศาสตร์ก่อนมองขนาดของความทุกข์

II. พระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์อยู่ท่ามกลางคริสตจักร (1:9-3:22)

1. นิมิตของผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ (1:9-20)

ยอห์นไม่ได้ยกตนเป็นวีรบุรุษฝ่ายวิญญาณ แต่เรียกตนว่า “พี่น้องของท่าน ผู้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยาก ในอาณาจักร และในความทรหดอดทนในพระเยซู” (1:9) เขาอยู่บนเกาะปีทมอสเพราะพระวจนะและคำพยานของพระเยซู ความทุกข์ อาณาจักร และความอดทนจึงแยกจากกันไม่ได้ ธรรมิกชนมีส่วนร่วมในอาณาจักรแล้ว แต่ราชอาณาจักรนั้นปรากฏผ่านคำพยานและความอดทนที่ซื่อสัตย์ (กจ 14:22; พป 1:29) พระเยซูทรงเป็น “พยานผู้ซื่อสัตย์” จนถึงความตายก่อน แล้วคริสตจักรจึงตามทางของพระองค์

ใน “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ยอห์นอยู่ “ในพระวิญญาณ” [เอน พนิว มาติ ①] (1:10) วลีนี้กลับมาอีกใน 4:2; 17:3; 21:10 เพื่อเปิดนิมิตใหญ่ ยอห์นได้ยินเสียงดังเหมือนแตรสั่งให้เขียนสิ่งที่เห็นส่งไปยังเอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัม อียาติรา ซาร์ดิส ฟิลาเดลเฟีย และเลาดีเซีย (1:10-11) เมืองเหล่านี้เชื่อมกันตามเส้นทางคมนาคมจริงและอยู่ท่ามกลางแรงกดดันจากการบูชาจักรพรรดิและระบบเศรษฐกิจ แต่สภาพของพวกเขาก็เป็นตัวแทนปัญหาเรื่องความซื่อสัตย์และการประนีประนอมของคริสตจักรทุกยุค

เมื่อหันไป ยอห์นเห็นคันประทีปทองคำเจ็ดอัน และเห็น “ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” อยู่ท่ามกลางคันประทีป (1:12-13; ดนล 7:13) คันประทีปคือคริสตจักรทั้งเจ็ด (1:20) คริสตจักรไม่ใช่ต้นกำเนิดแสง แต่ถูกตั้งไว้ให้สะท้อนความสว่างของพระคริสต์ ที่สำคัญคือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์ไม่ได้อยู่ห่างไกล แต่ดำเนินอยู่ท่ามกลางคริสตจักร ทรงรู้ทั้งการรับใช้ ความทุกข์ และการประนีประนอม และทรงทั้งคุ้มครอง พิพากษา และแก้ไข

ฉลองพระองค์ยาว สายคาดทองคำ พระเกศาขาว พระเนตรเหมือนไฟ พระบาทเหมือนทองสัมฤทธิ์ เสียงเหมือนน้ำมาก และพระพักตร์ส่องสว่าง ไม่ใช่ข้อมูลรูปร่างที่ต้องวาดแยกชิ้น แต่รวมกันแสดงพระเกียรติ สติปัญญา การพิพากษาที่มองทะลุทุกสิ่ง อำนาจมั่นคง และพระสิริอันน่าเกรงขาม (1:13–16) พระเกศาขาวของ “องค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ” ในดาเนียล 7:9 ถูกใช้กับพระเยซู แสดงพระสิริแห่งความเป็นพระเจ้า ดาวเจ็ดดวงในพระหัตถ์ขวาแสดงว่าคริสตจักรอยู่ใต้อำนาจและการคุ้มครองของพระองค์ ดาบสองคมจากพระโอษฐ์คือพระวจนะที่มีอำนาจช่วยให้รอดและพิพากษา (อสย 11:4; 49:2)

ยอห์นล้มลงเหมือนตาย แต่พระคริสต์วางพระหัตถ์ขวาบนเขาและตรัสว่า “อย่ากลัวเลย” (1:17) พระองค์ทรงเป็น “ปฐมและอวสาน” ทรงเคยสิ้นพระชนม์ แต่บัดนี้ทรงพระชนม์นิรันดร์และถือฤกษ์แห่งความตายกับแดนคนตาย [ฮาเดส] (1:17–18) ตำแหน่งที่ใช้กับพระบิดาถูกใช้กับพระบุตร แสดงความเสมอภาคในความเป็นพระเจ้า (1:8; 22:13; อสย 44:6) คริสตจักรที่ถูกขู่ฆ่าจึงไม่ต้องถือโรมเป็นอำนาจสุดท้าย

คำสั่งให้เขียน “สิ่งที่เจ้าได้เห็น สิ่งที่กำลังเป็นอยู่ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลัง” ไม่จำเป็นต้องแบ่งหนังสือเป็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคตแบบตายตัว แต่เป็นคำสั่งให้บันทึกแผนทั้งหมดที่พระคริสต์ทรงเริ่มและจะทรงทำให้สำเร็จ (1:19; Beale, *Revelation*, 1:19) ดาวเจ็ดดวงคือ “ทูต” ของคริสตจักร [อัครทูต] อาจหมายถึงผู้นำคริสตจักรหรือผู้แทนฝ่ายสวรรค์ของคริสตจักร แต่ไม่ว่าที่สนใจใคร่ดู สารนี้ส่งถึงคริสตจักรจริง ผู้ซึ่งอยู่ในพระหัตถ์พระคริสต์และต้องรับผิดชอบต่อพระองค์

2. คริสตจักรเอเฟซัสที่ละทิ้งความรักครั้งแรก (2:1-7)

สารทั้งเจ็ดในบท 2–3 คล้ายคำเตือนแห่งพันธสัญญาของผู้เผยพระวจนะมากกว่าจดหมายทั่วไป แต่ละฉบับนำภาพพระคริสต์จากบท 1 มาใช้ตาม

สภาพคริสตจักร เริ่มต้นด้วย “เรา” แล้วชมเชย ตำนาน เรียกให้กลับใจ และให้พระสัญญาแก่ผู้ชนะ คำซ้ำว่า “ใครมีหูก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย” หมายความว่าทุกคริสตจักรต้องฟังสารที่ส่งถึงแต่ละแห่ง พระคริสต์ตรัสและพระวิญญาณทรงทำให้คริสตจักรไถ่

เอเฟซัสเป็นเมืองสำคัญ มีวิหารอาร์เทมิสและการบูชาจักรพรรดิ เปาโลเคยรับใช้ที่นี่และเตือนเรื่องผู้สอนเท็จ (กจ 19; 20:28–30) คริสตจักรอดทนทำงานหนัก ไม่ยอมคนชั่ว และทดสอบอัครทูตเท็จได้ (2:2–3) กลุ่มนิโคเลาส์ระบุแน่นอนไม่ได้ แต่เมื่อกล่าวร่วมกับคำสอนของบาลาอัม จึงน่าจะสนับสนุนการประนีประนอมกับรูปเคารพและความผิดทางเพศ (2:6, 14–15)

อย่างไรก็ตาม หลักคำสอนถูกต้องและงานมากมายไม่อาจแทนความรักได้ พวกเขาละทิ้ง “ความรักครั้งแรก” (2:4) จะหมายถึงความรักต่อพระคริสต์ ต่อพี่น้อง หรือความกระตือรือร้นในการเป็นพยานก็ไม่จำเป็นต้องแยก เพราะความรักต่อพระคริสต์ย่อมปรากฏเป็นความรักต่อพี่น้องและคำพยานต่อโลก (อฟ 1:15; 1 คร 13:3; Beale, *Revelation*, 2:4–5) พระองค์สั่งให้ระลึกว่าตกจากที่ใด กลับใจ และทำสิ่งแรก หากไม่กลับใจ พระองค์จะย้ายคันประทีป คือเอาสถานะและคำพยานของการเป็นคริสตจักรออก

ผู้ชนะจะได้กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตในอุทยานของพระเจ้า (2:7; 22:2) ชีวิตในเอเดนที่สูญเสียเพราะบาปจะได้รับการฟื้นฟูในสิ่งทรงสร้างใหม่ ชัยชนะของคริสตจักรจึงไม่ใช่การใช้อำนาจบดขยี้ผู้อื่น แต่เป็นการรักษาความรักและความจริงพร้อมกันและซื่อสัตย์ต่อพระคริสต์จนถึงที่สุด

3. คริสตจักรสเมอร์นาที่ซื่อสัตย์จนถึงความตาย (2:8–11)

สเมอร์นาเป็นเมืองรุ่งเรืองและศูนย์การบูชาจักรพรรดิ ผู้เชื่อที่ปฏิเสธการบูชานี้ อาจถูกกีดกันทางสังคม เศรษฐกิจ และถูกกล่าวหา พระเยซูจึงแนะนำ

พระองค์ว่าเป็น “ปฐมและอวสาน ผู้สิ้นพระชนม์แล้วกลับมีชีวิตอีก” (2:8) สิ่งแรกที่คริสตจักรซึ่งถูกขู่ฆ่าต้องได้ยินคือ พระคริสต์ทรงชนะความตายแล้ว

พระองค์ทรงรู้ความทุกข์และความยากจนของพวกเขา แม้ยากจนในสายตาโลกแต่มีที่มั่นในพระคริสต์ (2:9; เทียบ 3:17) คำว่า “ธรรมศาลาของซาตาน” ไม่ใช่คำประณามชาวยิวทุกคน แต่กล่าวถึงศัตรูบางกลุ่มที่หมิ่นประมาทคริสเตียนและร่วมมือในการข่มเหง การกระทำของพวกเขาขัดกับคำอ้างว่าเป็นประชากรพระเจ้า คริสตจักรจึงห้ามใช้ข้อนี้สนับสนุนการเกลียดชังชาวยิว

คริสตจักรนี้ไม่มีคำตำหนิ แต่ก็ไม่ได้รับสัญญาว่าจะพ้นทุกข์ มารจะโยนบางคนเข้าคุกและพวกเขาจะถูกทดลอง “สิบวัน” (2:10) ภาพนี้ทำให้นึกถึงการทดลองดาเนียลกับเพื่อนและแสดงว่าความทุกข์จริงแต่มีขอบเขตที่พระเจ้ากำหนด (ดนล 1:12–15)

พวกเขาต้องไม่กลัว แต่ข้อสัตย์จนถึงความตาย แล้วพระคริสต์จะประทานมงกุฎแห่งชีวิต ผู้ชนะจะไม่ถูกความตายครั้งที่สองทำร้าย (2:11; 20:6, 14) ความปลอดภัยของคริสตจักรไม่ได้อยู่ที่ไม่พบความตายครั้งแรก แต่อยู่ที่เป็นอย่างพระองค์ผู้ถือกุญแจความตายและแดนคนตาย

4. คริสตจักรเปอร์กามัมที่ยอมให้เกิดการประนีประนอม (2:12–17)

เปอร์กามัมเป็นศูนย์กลางการเมืองและศาสนา มีวิหารนอกศาสนาและการบูชาจักรพรรดิอย่างเข้มแข็ง “บัลลังก์ของซาตาน” อาจเชื่อมกับแท่นบูชา Zeus หรือวิหารจักรพรรดิ แต่ไม่ควรพินิจ ประเด็นคือซาตานทำงานอย่างแรงผ่านวัฒนธรรมและอำนาจเมืองนั้น พระคริสต์ทรงรู้สภาพคริสตจักรที่ “อาศัย” [คาโดไอเคโอ] ในที่ที่ซาตาน “อาศัย” และชมว่าพวกเขาไม่ปฏิเสธความเชื่อ แม้อันที่พาส “พยานผู้ซื่อสัตย์” [มาร์ทิส] ถูกฆ่า (2:13)

แต่การประนีประนอมภายในตามหลังการข่มเหงภายนอก บางคนสอนให้
กินของบูชารูปเคารพและทำผิดทางเพศ เหมือนบาลาอัมล่อลงอิสราเอล
(2:14; กดว 25:1-3; 31:16) งานเลี้ยงของสมาคมอาซีฟและเทศกาลเมืองมัก
เกี่ยวกับรูปเคารพและความผิดทางเพศ การไม่เข้าร่วมอาจนำการกีดกันทาง
เศรษฐกิจ แต่แรงกดดันเพื่อความอยู่รอดไม่ทำให้การบูชารูปเคารพถูกต้อง
(Beale, *Revelation*, 2:14-15)

พระคริสต์สั่งทั้งคริสตจักรให้กลับใจ ไม่ใช่เฉพาะผู้สอนผิด เพราะชุมชน
มีหน้าที่ต่อคำสอนที่ทำลายคริสตจักร หากไม่กลับใจ พระองค์จะต่อสู้ด้วย
ดาบจากพระโอษฐ์ คือพระวจนะแห่งความจริงและการพิพากษา

ผู้ชนะจะได้รับมานาที่ซ่อนไว้และศิลาขาวพร้อมชื่อใหม่ (2:17) มานาซึ่งถึง
อาหารแท่งและงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ ส่วนศิลาขาวอาจเป็นคำตัดสินว่า
ไร้ผิดหรือบัตรเข้างานเลี้ยง แต่พร้อมกับชื่อใหม่ย่อมสื่อถึงฐานะใหม่และ
ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า แม้ถูกกันออกจากงานเลี้ยงของโลก ผู้
ซื่อสัตย์จะไม่ถูกกันออกจากงานเลี้ยงของอาณาจักร

5. คริสตจักรธียาทிரที่ทนต่อคำสอนของเยเซเบล (2:18-29)

ธียาทிரามีสมาคมอาซีฟจำนวนมาก งานเลี้ยงของสมาคมอาจรวมการบูชารูป
เคารพและความผิดทางเพศ ผู้เชื่อจึงถูกกดดันระหว่างการหาเลี้ยงชีพกับ
ความซื่อสัตย์ ในเมืองที่บูชาเทพ Apollo พระเยซูตรัสในฐานะ “พระบุตรของ
พระเจ้า” ผู้มีพระเนตรเหมือนไฟและพระบาทเหมือนทองสัมฤทธิ์ (2:18)
พระองค์เท่านั้นคือพระบุตรแท้ ผู้ทรงตรวจดูความคิดและจิตใจและพิพากษา
อย่างชอบธรรม

พระองค์ทรงรู้การทำงาน ความรัก ความเชื่อ การปรนนิบัติ และความอดทน
ของพวกเขา ทั้งงานระยะหลังก็มากกว่าระยะแรก (2:19) ตรงข้ามเอเฟซัสที่
ทำงานมากแต่สูญเสียความรัก อย่างไรก็ตาม ธียาทிரามีความรักแต่ขาดการ

แยกแยะและยับยั้งคำสอนผิด ความรักกับความจริงไม่อาจใช้สิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่ง

“เยเซเบล” ผู้เรียกตนเป็นผู้เผยพระวจนะอาจเป็นชื่อเชิงสัญลักษณ์จากราชินีผู้ชักนำอิสราเอลไปหาบาอัล (1 พกษ 16:31–34; 21:25–26) นางล่อลวงผู้รับใช้ของพระคริสต์ให้ทำผิดทางเพศและกินของบูชารูปเคารพ พระองค์ประทานเวลาให้กลับใจ แต่นางปฏิเสธ เติงที่ใช้ทำบาปจึงกลายเป็นเติงแห่งโรคและการพิพากษา (2:20–23) การ “ยอม” [อะฟีเอมิ] ให้คำสอนที่ทำลายคริสตจักรดำเนินต่อไปไม่ใช่ความรัก เราต้องให้อภัยความผิดส่วนตัวแต่ไม่ควรปล่อยคำสอนที่ไม่กลับใจให้ทำลายคริสตจักร (ลก 17:3–4; มธ 18:15–17)

สำหรับคนที่ไม่ยอมรับสิ่งที่เรียกว่า “ความล้าลึกของชาตาน” องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงวางภาระอื่นเพิ่ม แต่สั่งให้ยึดสิ่งที่มีอยู่ไว้มั่นคงกว่าพระองค์จะเสด็จมา (2:24–25; กจ 15:28–29) ผู้ที่ชนะและรักษาพระราชกิจของพระคริสต์จนถึงที่สุดจะได้รับอำนาจเหนือประชาชาติ (2:26–27) ธรรมิกชนจึงมีส่วนในอำนาจแห่งคทาเหล็กที่สุดดี 2 มอบแก่พระเมสสิยาห์ (สดด 2:8–9; ดนล 7:18, 22; 2 ทธ 2:12) พระสัญญาว่าจะประทาน “ดาवประจำรุ่ง” หมายถึงการได้รับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นดาวประจำรุ่ง และมีส่วนในราชอำนาจของพระองค์ (2:28; 22:16; กตว 24:17) ชัยชนะของคริสตจักรไม่ใช่การแสวงหาอำนาจด้วยวิธีของโลก แต่คือการเชื่อสัตย์ต่อพระคริสต์และได้ร่วมในการครอบครองของพระองค์ในที่สุด

6. คริสตจักรชาร์ดิสที่มีชื่อว่ามีชีวิตแต่แท้จริงตายแล้ว (3:1–6)

ชาร์ดิสมั่งคั่งและคิดว่าป้อมของตนยึดไม่ได้ แต่เคยพ่ายเพราะความประมาท พระเยซูทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดและดาวเจ็ดดวง (3:1) จึงเน้นทั้ง

พระราชกิจสมบูรณ์ของพระวิญญาณผู้ทำให้คริสตจักรตายกลับมีชีวิต และอำนาจของพระคริสต์ผู้ถือคริสตจักรไว้

คริสตจักรมี “ชื่อ” ว่ามีชีวิต แต่แท้จริงตายแล้ว การงานไม่ครบถ้วนต่อพระพักตร์พระเจ้า (3:1-2) ชื่อเสียงและกิจกรรมภายนอกไม่รับรองชีวิตแท้ พวกเขาต้องตื่น เสริมสิ่งที่ยังเหลือ ระวังว่ารับและได้ยินพระวจนะอย่างไร ถูกรักษา [เทเรโอ] และกลับใจ มิฉะนั้นพระคริสต์จะมาเหมือนขโมยเพื่อพิพากษา การ “มา” นี้ไม่ตัดการเสด็จกลับมาครั้งสุดท้าย แต่ก่อนอื่นหมายถึงการเสด็จมาเตือนคริสตจักรในประวัติศาสตร์

ยังมีบางคนที่ไม่ทำเสื้อผ้าเปื้อน พวกเขาจะสวมชุดขาวและเดินกับพระคริสต์ ชื่อของผู้ชนะจะไม่ถูกลบจากหนังสือแห่งชีวิต และพระคริสต์จะรับรองเขาต่อพระบิดาและเหล่าทูตสวรรค์ (3:4-5; มธ 10:32-33) คำนี้ควรอ่านเป็นพระสัญญายืนยันความรอดของผู้ยืนหยัด มากกว่าจะเป็นคำขู่อาธรรมิกชนแท้จะหลุดจากความรอด สิ่งสำคัญไม่ใช่ชื่อเสียงต่อมนุษย์ แต่คือชื่อที่พระคริสต์ทรงรับรอง

7. คริสตจักรฟีลาเดลเฟียที่มีแรงน้อยแต่ถือรักษาพระวจนะ (3:7-13)

พระองค์ผู้ตรัสกับฟีลาเดลเฟียทรงบริสุทธิ์ เทียงแท้ และถือกุญแจของดาวิด (3:7) เช่นเดียวกับผู้ดูแลราชสำนักในอิสยาห์ 22:22 ผู้มีสิทธิเปิดและปิด พระเยซูคือกษัตริย์แท้ในราชวงศ์ดาวิด ผู้ทรงเปิดและปิดทางเข้าสู่อาณาจักร และทรงถือกุญแจความตายกับแดนคนตาย (1:18) ไม่มีมนุษย์กลุ่มใดปิดประตูความรอดที่พระองค์เปิดได้

พวกเขามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่ถือรักษาพระวจนะและไม่ปฏิเสธพระนาม (3:8) จำนวนน้อยหรือสถานะต่ำไม่ใช่ความล้มเหลว พระองค์ตั้งประตูที่ไม่มีใครปิดได้ อาจหมายถึงโอกาสประกาศข่าวประเสริฐหรือทางเข้าสู่

อาณาจักรที่แน่นอน แต่สารหลักคือพระคริสต์ทรงรับรองทางและอนาคตของ คริสตจักรที่ซื่อสัตย์

ศัตรูจาก “ธรรมศาลาของซาตาน” จะกราบต่อหน้าคริสตจักรและรู้ว่าพระ คริสต์ทรงรักพวกเขา (3:9; อสย 43:4; 49:23) ไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรรับการ นมัสการ แต่พระองค์จะเปิดเผยว่าชุมชนที่ถูกปฏิเสธคือประชากรแท้ เพราะ พวกเขารักษาคำแห่งความอดทน พระองค์จะรักษาพวกเขาจาก “เวลาแห่ง การทดลอง” ที่มาถึงทั่วโลก (3:10) บางคนมองว่าเป็นการไม่ต้องพบการ ทดลอง บางคนมองว่าเป็นการคุ้มครองท่ามกลางการทดลอง เมื่อพิจารณา ยอห์น 17:15 และเรื่องความทุกข์ตลอดเล่ม ควรให้น้ำหนักกับการทรงรักษา ความเชื่อท่ามกลางความทุกข์มากกว่าการรับรองว่าจะไม่พบความทุกข์เลย (Beale, *Revelation*, 3:10; Osborne, *Revelation*, 3:10)

ผู้ชนะจะเป็นเสาหลักในพระวิหารของพระเจ้า ไม่ต้องออกไปอีก และจะ ได้รับพระนามของพระเจ้า ชื่อกรุงเยรูซาเล็มใหม่ และพระนามใหม่ของพระ คริสต์ (3:12) สำหรับผู้ที่อยู่ท่ามกลางแผ่นดินไหวและการกีดกัน นี่คือพระ สัญญาเรื่องความมั่นคงถาวรและสิทธิพลเมืองในที่ประทับของพระเจ้า

8. คริสตจักรเลาดีเซียที่อุ่น ๆ (3:14-22)

เลาดีเซียมั่งคั่งจากการเงิน ขนแกะดำ และการแพทย์ หลังแผ่นดินไหวก็ สร้างเมืองใหม่โดยไม่พึ่งเงินช่วยเหลือ แต่แหล่งน้ำไม่ดี น้ำที่ไหลมาตามท่ออุ้น และไม่น่าดื่ม พระเยซูทรงเป็น “อาเมน พยานผู้ซื่อสัตย์และเที่ยงแท้ ต้น กำเนิดแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า” [อาร์เค] (3:14) คำนี้ไม่ได้หมายความว่าพระ เยซูเป็นสิ่งแรกที่ถูกรสร้าง แต่หมายความว่าทรงเป็นต้นกำเนิดและผู้ประกอบการทรง สร้าง (ยน 1:3; คส 1:15-18) พระคริสต์ผู้คืนพระชนม์ยังทรงเป็นจุดเริ่มสิ่ง ทรงสร้างใหม่

คริสตจักรไม่ได้รับคำชม พวกเขาไม่เย็นไม่ร้อน แต่อุ่นจนพระองค์จะคายออก (3:15-16) น้ำร้อนมีประโยชน์รักษา น้ำเย็นให้ความสดชื่น แต่น้ำอุ่นไร้ประโยชน์ จึงไม่ควรอ่านว่า “เย็น” คือไม่เชื่อและพระองค์อยากให้เป็นผู้ไม่เชื่อเสียเลย แต่หมายถึงชีวิตคริสเตียนที่ไม่ให้ประโยชน์ฝ่ายวิญญาณ

พวกเขาพูดว่า “เรามั่งคั่งและไม่ต้องการสิ่งใด” แต่ในสายพระเนตรกลับทุกข์เข็ญ น่าสงสาร ยากจน ตาบอด และเปลือยกาย (3:17) พระองค์แนะนำให้ซื้อทองที่ชำระด้วยไฟ เสื้อขาว และยาทาตาจากพระองค์ ภาพนี้กลับคำอวดเรื่องอุตสาหกรรมของเมืองและสอนว่า ความมั่งคั่ง ความชอบธรรม และการมองเห็นแท้มาจากพระคริสต์เท่านั้น

คำดำหนินี้ไม่ใช่การทอดทิ้ง แต่เป็นการเตือนด้วยความรัก “เรารักผู้ใดเราก็ดักเตือนและตีสอนผู้นั้น เพราะฉะนั้นจงกระตือรือร้นและกลับใจ” (3:19; สกษ 3:12; ฮบ 12:6) พระคริสต์ยื่นเคาะที่ประตูและสัญญาจะเข้าไปร่วมรับประทานอาหารกับผู้ที่ได้ยินและเปิด (3:20) ข้อนี้ก่อนอื่นไม่ได้เป็นคำเชิญประกาศข่าวประเสริฐแก่คนไม่เชื่อรายบุคคล แต่เป็นการเรียกชุมชนเลาดีเซียซึ่งกันพระคริสต์ไว้นอกคริสตจักรให้ฟื้นความสัมพันธ์ ถึงกระนั้นแต่ละคนก็ต้องฟังและตอบสนอง

ผู้ชนะจะนั่งร่วมบนพระที่นั่งของพระคริสต์ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงชนะและประทับกับพระบิดา (3:21) ชัยชนะในสารทั้งเจ็ดไม่ใช่การหนีทุกข์ แต่คือฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัส กลับใจ และรักษาคำพยานของพระเยซูจนถึงที่สุด

III. พระเจ้านั่งพระที่นั่งและพระเมษโปดกผู้ถูก ประหาร (4:1-5:14)

1. พระที่นั่งสวรรค์และการครอบครองของพระเจ้าผู้สร้าง (4:1-11)

หลังเห็นสภาพไม่มั่นคงของคริสตจักร ยอห์นเห็นประตูเปิดในสวรรค์ และได้ยินเสียงเหมือนแตรว่า “จงขึ้นมาที่นี่ เราจะแสดงสิ่งที่จะต้อง [เดอ] เกิดขึ้น ภายหลัง” (4:1; 1:1) เขาอยู่ “ในพระวิญญูญาณ” [เอน พนิมมาติ ②] และเห็นพระที่นั่งกับพระองค์ผู้ประทับ (4:2) จุดสำคัญไม่ใช่ลำดับเหตุการณ์ปลายยุค แต่คือการเห็นว่าพระเจ้าทรงครองเหนือความวุ่นวายของโลกในปัจจุบัน

ยอห์นไม่บรรยายพระเจ้าด้วยรูปร่างมนุษย์ แต่ใช้ประกายของเพชร ทับทิม และรุ้งสีเชียวมรกต (4:3; อสค 1:26-28) อัญมณีทำให้นึกถึงภูเขาซีนาย ทับทิมบุโรหิต เอเดน และกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ส่วนรุ้งสีถึงพันธสัญญา กับโนอาห์และความซื่อสัตย์ในการรักษาสิ่งทรงสร้าง (ปฐม 9:12-17) พระที่นั่งพิพากษาถูกล้อมด้วยรุ้งแห่งพันธสัญญา พระพิโรธจึงไม่ใช่การทำลายตามอารมณ์ แต่เป็นการครองที่บริสุทธิ์และซื่อสัตย์

รอบพระที่นั่งมีผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งบนบัลลังก์ สวมขาวและมงกุฎทอง (4:4) พวกเขาอาจเป็นสิ่งสรรค์หรือธรรมิกชนที่ได้รับพระสิริ จำนวนยี่สิบสี่ ทำให้นึกถึงเวรบุโรหิตยี่สิบสี่และสิบสองเผ่ารวมกับอัครทูตสิบสอง จึงอาจเป็นสภาสวรรค์ที่เป็นตัวแทนประชากรผู้ได้รับความรอดทั้งหมด (1 พศด 24; วว 21:12-14; Beale, *Revelation*, 4:4) เสื้อขาว มงกุฎ และบัลลังก์เชื่อมกับรางวัลที่สัญญาแก่คริสตจักร

ฟ้าแลบ เสียง และฟ้าร้องจากพระที่นั่งทำให้นึกถึงซีนายและการพิพากษาที่จะมา (4:5; อพย 19:16) คบไฟเจ็ดดวงคือพระวิญญูญาณทั้งเจ็ด เชื่อมกับเศ

คาริยาห์ 4 ซึ่งกล่าวถึงพระวิญญาณผู้ทรงฟื้นพระวิหาร พระวิญญาณทรงทำพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างครบถ้วนในคริสตจักรและทั่วโลก

ทะเลแก้วเหมือนผลึกแสดงความสูงส่งและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และทำให้นึกถึงท้องฟ้าผลึกในเอเสเคียลกับชั้นทะเลในพระวิหาร (4:6; อสค 1:22; 1 พกษ 7:23–26) สิ่งมีชีวิตสี่ตนมีลักษณะเหมือนสิงโต โค มนุษย์ และนกอินทรี มีตาและปีกเต็มไปหมด (4:6–8; อสค 1; อสย 6) ไม่จำเป็นต้องกำหนดว่าแต่ละตนแทนสัตว์ชนิดใด แต่พวกเขาเป็นสิ่งที่สวรรค์ที่เฝ้าดูตามพระปัญญาเป็นตัวแทนสิ่งทรงสร้างในการนมัสการ และปฏิบัติคำสั่งพิพากษา (Osborne, *Revelation*, 4:6–8)

พวกเขาร้องไม่หยุดว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพ ผู้ทรงดำรงอยู่ ผู้ทรงเคยดำรงอยู่ และผู้จะเสด็จมา” (4:8) ผู้อาวุโสกราบ วางมงกุฏ และสารภาพว่าพระองค์สมควรรับพระสิริเกียรติ และฤทธานุภาพ เพราะทุกสิ่งมีอยู่และถูกสร้างตามพระประสงค์ (4:9–11) จักรพรรดิที่เรียกร้องตำแหน่ง “องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเรา” ก็เป็นเพียงสิ่งทรงสร้าง ประวัติศาสตร์ไม่ได้ถูกควบคุมจากบัลลังก์โรม แต่จากพระที่นั่งของพระเจ้าผู้สร้าง

2. หนังสือม้วนและพระเมฆโปดกผู้ทรงชนะ (5:1-7)

ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์บนพระที่นั่งมีหนังสือม้วนเขียนทั้งสองด้านและผนึกด้วยตราเจ็ดดวง (5:1; อสค 2:9–10; ดนล 12:4) อาจเป็นแผนการพิพากษาและความรอดหรือเอกสารพันธสัญญาที่นำมารดกอาณาจักรมาใช้ ประเด็นสำคัญคือ ใครมีสิทธิเปิดและทำประวัติศาสตร์ให้สำเร็จ ไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนโลก หรือใต้โลกสมควร ยอห์นจึงร้องไห้ เพราะปัญญาและอำนาจมนุษย์ไม่อาจนำประวัติศาสตร์แห่งบาปและความตายสู่อาณาจักรพระเจ้า

ผู้อาวุโสกล่าวว่า “สิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ รากแห่งดาวิด ทรงชนะแล้ว” จึงเปิดหนังสือได้ (5:5; ปฐก 49:9–10; อสย 11:1, 10) แต่เมื่อยอดหันมอง ผู้ชนะไม่ใช่สิ่งชั่วร้าย แต่เป็น “พระเมษโปดกเหมือนลูกประหาร” ซึ่งยืนอยู่ (5:6) พระองค์สิ้นพระชนม์จริงแต่คืนพระชนม์ ภาพลูกแกะปีศาจและผู้รับใช้ผู้ทนทุกข์ในอิสยาห์ 53 รวมกัน และแสดงว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เองคือชัยชนะเหนือความชั่ว (ยน 1:29; Beale, *Revelation*, 5:5–6)

เขาเจ็ดเขาสื่อถึงฤทธิ์อำนาจสมบูรณ์ ตาเจ็ดดวงคือพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่ลูกส่งไปทั่วโลก (5:6; ศคย 4:10) พระคริสต์ผู้ทรงรับการยกขึ้นทรงส่งพระวิญญาณและทำพระประสงค์ของพระเจ้าทั่วโลก (กจ 2:33) การที่พระเมษโปดกรับหนังสือจากพระหัตถ์ขวาสะท้อนบุตรมนุษย์ในดาเนียล 7:13–14 ผู้รับอำนาจครอง เหตุการณ์ตั้งแต่บท 6 จึงไม่ใช่ภัยบังเอิญ แต่เป็นการดำเนินแผนพระเจ้าของพระคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์

3. เพลงใหม่ถวายแด่พระเมษโปดก (5:8–14)

เมื่อพระเมษโปดกรับหนังสือ สิ่งมีชีวิตสี่ตนและผู้อาวุโสสี่สิบสี่คนกราบลง ถือพินและขับทองบรรจุเครื่องหอมซึ่งคือคำอธิษฐานของธรรมิกชน (5:8; สดด 141:2) คำอธิษฐานของคริสตจักรที่ถูกข่มเหงได้รับการเก็บรักษาในพิธีนมัสการสวรรค์และรวมอยู่ในแผนการพิพากษาด้วยความรอด คำร้องว่า “อีกนานเท่าใด” ก็เป็นการนมัสการที่ขอให้ความยุติธรรมของพระเจ้าปรากฏ

เพลงใหม่ประกาศว่าพระเมษโปดกสมควรเปิดหนังสือ เพราะทรงลูกประหารและทรงซื้อคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติ ด้วยพระโลหิต เพื่อให้เป็นอาณาจักรและปุโรหิตของพระเจ้า และพวกเขาจะครองบนแผ่นดินโลก (5:9–10; อพย 19:6) ชุมชนผู้ได้รับความรอดไม่จำกัดอยู่กับชนชาติเดียว แม้ต้นฉบับมีความต่างเรื่องกาลของคำว่า “ครอง” แต่ภาพรวมชัดเจนว่า ธรรมิกชนมีส่วนในราชอาณาจักรของพระคริสต์แล้วและรอความสมบูรณ์ในอนาคต

“เพลงใหม่” ประกาศยุคพระเมสสิยาห์และสิ่งทรงสร้างใหม่ (อสย 42:10; วว 14:3) ทูตสวรรค์นับไม่ถ้วนร้องว่าพระเมสโปดกผู้ถูกประหารสมควรรับ ฤทธานุภาพ ทรัพย์ ปัญญา กำลัง เกียรติ พระสิริ และคำสรรเสริญ แล้วสิ่งทรงสร้างทั้งในสวรรค์ บนโลก ใต้โลก และในทะเลถวายคำสรรเสริญแก่พระองค์ บนพระที่นั่งและพระเมสโปดก (5:11–14) การนมัสการที่ถวายพระบิดาถูก ถวายพระบุตรด้วย แสดงพระเกียรติแห่งความเป็นพระเจ้าของพระเยซู

เพลงนี้ไม่ได้ร่อนความทุกข์จบ คริสตจักรร้องได้ตั้งแต่บัดนี้ เพราะพระคริสต์ทรงชนะด้วยการสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ อธิปไตยในการทรงสร้าง เป็นฐานของอธิปไตยในการพิพากษาและไถ่ การไถ่ของพระเมสโปดกคือ พระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงทำสิ่งทรงสร้างซึ่งล้มลงให้ใหม่ (Beale, *Revelation*, 4:11–5:14) ธรรมิกชนจึงทนทุกข์ด้วยความแน่ใจในพระสิริ (รม 8:18) และมีส่วนในชัยชนะผ่านคำพยานที่ซื่อสัตย์ตามพระเมสโปดกผู้ถูก ประหาร

IV. ตราประทับเจ็ดดวง: ประชากรพระเจ้าได้รับการคุ้มครองท่ามกลางการพิพากษา (6:1-8:5)

ชุดตราประทับ แตร และชั้นไม่จำเป็นต้องวางเรียงเป็นเส้นเวลาเดียว แตรกับชั้นมีเป้าหมายและลำดับคล้ายกัน และตอนจบแต่ละชุดมีฟ้าแลบ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว และภาพการพิพากษาสุดท้าย (8:5; 11:19; 16:18-21) ตราดวงที่หกก็พาไปถึง “วันใหญ่แห่งพระพิโรธ” แล้ว (6:12-17) จึงเข้าใจได้ว่าทั้งสามชุดย้อนแสดงความรอดและการพิพากษาลงโทษยุคคริสตจักรไปจนถึงวันสุดท้าย โดยเพิ่มความเข้มข้นขึ้น (Beale, *Revelation*, 6:1-8:5) อย่างไรก็ตาม สัญลักษณ์เหล่านี้กล่าวถึงสงคราม ความอดอยาก ความตาย และการข่มเหงจริงในประวัติศาสตร์ ไม่ใช่ภาพที่ไร้ความจริง

1. ผู้ขี่ม้าสี่ตัวและการพิพากษาที่ถูกจำกัด (6:1-8)

เมื่อพระเมษโปดกแกะตราสี่ดวงแรก สิ่งมีชีวิตเรียก “มาเกิด” แล้วม้ากับผู้ขี่ออกมา (6:1-8) ภาพนี้มีพื้นหลังจากเศคาริยาห์ 1 และ 6 ซึ่งม้าต่าง ๆ ตรวจตราโลกและทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า คำว่าอำนาจ “ถูกประทาน” ซ้ำ ๆ แสดงว่าแม้ภัยและอำนาจชั่วก็เคลื่อนไหวได้เพียงในขอบเขตที่พระเจ้าทรงอนุญาต

ผู้ขี่ม้าขาวถือคันธนู รับมงกุฎ และออกไปเพื่อพิชิต (6:2) บางคนเห็นว่าเป็นพระคริสต์เหมือนบท 19 บางคนเห็นว่าเป็นการพิชิตของจักรวรรดิหรืออำนาจปฏิปักษ์พระคริสต์ เมื่อม้าสามตัวถัดมาล้วนเป็นภัยพิบัติ การมองม้าขาวว่าเป็นสงครามพิชิตและจักรวรรดินิยมจึงเข้ากับบริบทมากกว่า แต่สี่ขาวและคำว่า “ชนะ” ทำให้ควรเปิดไว้เป็นประเด็นอภิปราย (Osborne, *Revelation*, 6:1-2; Mounce, *Revelation*, 6:1-2)

ม้าแดงนำสันตติออกไปและทำให้คนฆ่ากัน ม้าดำถือตาชั่งและราคาอาหารสูงจนค่าจ้างทั้งวันซื้ออาหารพอเพียงวันเดียว แสดงความอดอยากและความ

ไม่เสมอภาค ส่วนคำว่าอย่าทำน้ำมันกับเหล้าองุ่นเสียอาจหมายความว่า การพิพากษายังมีขอบเขต หรือคนจนขาดอาหารพื้นฐานขณะที่ของฟุ่มเฟือยยังมีอยู่

ผู้ชี้มาสี่ซีมีชื่อว่า “ความตาย” และแดนคนตาย [ฮาเดส] ตามหลังมา (6:7–8) ทั้งสองได้รับอำนาจผ่านมนุษย์หนึ่งในสี่ด้วยดาบ การกีดกันอาหาร โรคระบาด และสัตว์ป่า ภาพนี้สะท้อนการพิพากษาแห่งพันธสัญญาที่เคยเตือนประชากรผู้ให้รูปเคารพ (ลนต 26:18–28; อสค 14:21) ขอบเขตเพียงหนึ่งในสี่แสดงว่าแม้การพิพากษารุนแรง แต่ยังไม่ใช้จุดจบ และยังมีเวลาสำหรับการกลับใจ การที่พระเมษโปดกทรงแกะตรายืนยันว่า ความตายไม่ใช่อำนาจที่เสมอกับพระองค์ แต่อยู่ใต้การควบคุมขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ถือกุญแจแห่งความตายและแดนคนตาย (1:18)

2. คำร้องของผู้พลีชีพและเวลาของพระเจ้า (6:9–11)

เมื่อตราดวงที่ห้าถูกเปิด ยอห์นเห็นดวงวิญญาณ [พซีเค] ของผู้ถูกฆ่า เพราะพระวณะและคำพยานอยู่ใต้แท่นบูชา (6:9) เช่นเดียวกับเลือดเครื่องบูชาที่เทตรงฐานแท่น ความตายของพวกเขาก็ถูกมองเป็นเครื่องบูชาและคำพยานต่อพระเจ้า (ลนต 4:7) พวกเขาบอกว่า “ข้าแต่องค์เจ้านายผู้บริสุทธิ์และเที่ยงแท้ อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะพิพากษาและแก้แค้นโลหิตของข้าพระองค์?” (6:10; สดต 79:10)

นี่ไม่ใช่ความแค้นส่วนตัว แต่เป็นคำขอให้ความยุติธรรมและพระนามของพระเจ้ารับการยืนยัน เลือดชาวถูกประทอนแก่แต่ละคน และพวกเขาให้พักอีกหน่อยจนจำนวนเพื่อนผู้ใช้ที่ต้องถูกฆ่าครบ (6:11) ไม่ได้หมายความว่าพระเจาทรงพอพระทัยการพลีชีพหรือรอจำนวนตามอำเภอใจ แต่เป็นภาษานิมิตที่บอกว่าระยะเวลาของความชั่วและความสำเร็จแห่งการไถ่อยู่ในกำหนดของพระองค์ แม้ความตายของธรรมิกชนก็ทำให้แผนพระเจ้าล้มไม่ได้

3. พระพิโรธของพระเมษโปดกและวันสุดท้าย (6:12-17)

ตราดวงที่หกนำแผ่นดินไหว ดวงอาทิตย์มืด ดวงจันทร์เหมือนเลือด ดาวตก ท้องฟ้าม้วนเก็บ ภูเขาและเกาะเคลื่อน (6:12-14) นี่ไม่ใช่รหัสบอกปรากฏการณ์ดาราศาสตร์อย่างเดียว แต่รวมภาษาพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับ “วันของพระยาห์เวห์” และการล่มของจักรวรรดิ เพื่อแสดงขนาดของการพิพากษาสุดท้าย (อสย 34:4; ยอล 2:31; มก 13:24-25)

กษัตริย์ คนมีอำนาจ คนมั่งคั่ง ทาส และไทต่างซ่อนในถ้ำและร้องให้ภูเขาทับตนเพื่อหลบพระพักตร์พระองค์บนพระที่นั่งและพระพิโรธของพระเมษโปดก (6:15-16) “พระพิโรธของพระเมษโปดก” ฟังดูย้อนแย้ง แต่คือความยุติธรรมบริสุทธิ์ต่อผู้ปฏิเสธความรักและฆ่าประชากรของพระองค์ คำถาม “ใครจะยืนอยู่ได้?” เตรียมบท 7 คำตอบไม่ใช่ผู้แข็งแกร่งด้วยตนเอง แต่คือผู้รับตราของพระเจ้าและชำระเสียด้วยพระโลหิตพระเมษโปดก

4. หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันผู้รับตรา (7:1-8)

ก่อนตราดวงที่เจ็ด ทูตสวรรค์สี่องค์ยังลมไฉนผู้รับใช้พระเจ้าได้รับตราบนหน้าผาก (7:1-3; อสค 9:4-6) นี่ไม่ใช่ช่วงหยุดยาวตามเวลา แต่เป็นนิมิตแทรกที่ตอบว่าใครยืนได้ ตราหมายถึงการเป็นกรรมสิทธิ์และการคุ้มครองของพระเจ้า และเชื่อมกับตราประทับของพระวิญญาณในพันธสัญญาใหม่ (อฟ 1:13; 4:30)

การคุ้มครองไม่ได้หมายความว่าธรรมชาติไม่พบสงคราม การข่มเหง หรือความตายทางกาย พวกเขาผ่านความทุกข์ใหญ่และสัตว์ร้ายอาจดูเหมือนชนะในโลกนี้ (7:14; 13:7) แต่พระพิโรธของพระเจ้าและการล่อลวงของซาตานไม่อาจแย่งความเชื่อหรือความรอดสุดท้ายไปจากเขา การคุ้มครองที่ลึกที่สุดไม่ใช่การยกเว้นจากความทุกข์ แต่คือการที่พระเจ้าทรงรักษาเขาไว้ให้เป็นของพระองค์ท่ามกลางความทุกข์

จำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันมาจากเผ่าละหนึ่งหมื่นสองพัน (7:4–8) รายชื่อไม่ตรงกับรายชื่อเผ่าใดในพันธสัญญาเดิม ยูดาห์มาก่อน ดานหายไป เลวีกับโยเซฟรวมอยู่ และใช้โยเซฟแทนเอฟราอิม จึงยากจะจำกัดว่าเป็นชาวอิสราเอลตามสายเลือดเท่านั้น สิบสองคุณสิบสองคุณหนึ่งพันสี่ประการพระเจ้าทั้งพันธสัญญาเดิมและใหม่ที่ถูกลบ (Beale, *Revelation*, 7:4–8) พันหลังการสำรวจพลในกัณดารวิธียังทำให้พวกเขาเป็นกองทัพฝ่ายวิญญาณของพระเมสโปดก (กตว 1:2–3; Bauckham, *The Climax of Prophecy*)

5. ผุ่ชนมากมายจากทุกชนชาติ (7:9–17)

ยอห์น “ได้ยิน” จำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน แล้ว “เห็น” ผุ่ชนที่ไม่มีใครนับได้จากทุกชาติ ทุกเผ่า ทุกชน และทุกภาษา สวมเสื้อขาวถือใบปาล์มต่อพระที่นั่ง (7:9) บางคนเห็นเป็นสองกลุ่ม แต่รูปแบบได้ยินแล้วเห็นสิ่งเดียวกันในคนละภาพ (5:5–6) สนับสนุนว่าคือคริสตจักรเดียวกัน—บนโลกถูกนับเป็นกองทัพทุกคนไม่สูญหาย และในสวรรค์เป็นประชากรนานาชาติที่นับไม่ได้ (Beale, *Revelation*, 7:4–9)

พวกเขาบอกว่าความรอดเป็นของพระเจ้าและพระเมสโปดก คนเหล่านี้ออกมาจากความทุกข์ใหญ่และชำระเสื้อให้ขาวด้วยพระโลหิตพระเมสโปดก (7:10–14) ความทุกข์ใหญ่อาจรวมความทุกข์ของคริสตจักรทุกยุคพร้อมมองไปยังความทุกข์เข้มข้นสุดท้าย เสื้อขาวด้วยเลือดเป็นภาพย้อนแย้งที่บอกว่าความบริสุทธิ์ไม่ได้มาจากคุณความดีของการพลีชีพ แต่มาจากพระโลหิตไถ่ (Beale, *Revelation*, 7:14)

พวกเขาปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพระที่นั่ง และพระเจ้าทรงวางพลับพลาเหนือพวกเขา พวกเขาจะไม่หิวกระหายหรือถูกแดดเผา เพราะพระเมสโปดกผู้ประทับกลางพระที่นั่งทรงเลี้ยงดูและนำไปยังน้ำพุแห่งชีวิต แล้วพระเจ้าทรงเช็ดน้ำตาทุกหยด (7:15–17; อสย 25:8; 49:10) คริสตจักรที่ยังร้องให้อยู่บนโลกจึงได้รับนิมิตให้เห็นจุดจบที่พระเจ้าทรงรับรองไว้แล้ว

6. ตราดวงที่เจ็ดและคำอธิษฐานของธรรมิกชน (8:1-5)

เมื่อแกะตราดวงที่เจ็ด สวรรค์เจียบบรรยากาศครึ่งชั่วโมง (8:1) ไม่ใช่เวลาให้คำนวณ แต่เป็นความเจียบบรรยากาศก่อนพระเจ้าทรงกระทำ (ฮบก 2:20; Beale, *Revelation*, 8:1) อาจเป็นความเจียบเพื่อฟังคำอธิษฐานหรือเวลาถวายเครื่องหอมในพระวิหาร (Bauckham, *The Climax of Prophecy*) แล้วทูตสวรรค์เจ็ดองค์รับแท่นเจ็ดคัน

ทูตอีกองค์ถวายเครื่องหอมพร้อมคำอธิษฐานธรรมิกชนบนแท่นทอง ควันลอยถึงพระพักตร์พระเจ้า แล้วทูตนำไฟจากแท่นใส่กระถางและเทลงบนโลก เกิดฟ้าร้อง เสียง ฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว (8:3-5) คำร้อง “อีกนานเท่าใด?” จึงได้รับคำตอบในการพิพากษา คำอธิษฐานของผู้เชื่อที่โลกไม่เห็นมีส่วนในสิ่งที่พระเจ้าทรงทำต่อประวัติศาสตร์

V. แตรเจ็ดคัน: การพิพากษาเดือนและคำพยานของ คริสตจักร (8:6-11:19)

1. แตรสี่คันแรกและการพิพากษาสิ่งทรงสร้าง (8:6-13)

แตรเจ็ดคันทำให้นักถึงเสียงแตรที่ทำให้กำแพงเยรีโคพัง และเสียงแตรเมื่อพระเจ้าเสด็จลงมาบนภูเขาซีนาย จึงประกาศทั้งการทรงสถิตและสงคราม บริสุทธิของพระเจ้า (อพย 19:16-19; ยชว 6:8-20) แตรสี่คันแรกกระทบ แผ่นดิน ทะเล แม่น้ำกับน้ำพุ และดวงสว่างบนท้องฟ้าตามลำดับ รูปแบบนี้ คล้ายตราสี่ดวงแรกและชั้นเจ็ดใบ และนำภัยพิบัติในอียิปต์มาใช้ใหม่เพื่อ สำแดงการพิพากษาโลกที่ไหว้รูปเคารพ

เมื่อแตรคันแรกดัง ลูกเห็บกับไฟปนเลือดตกลงบนแผ่นดิน เหาหนึ่งในสาม ของแผ่นดิน ต้นไม้ และหญ้า (8:7; อพย 9:22-25; ยอล 2:30) เมื่อแตรคันที่สองดัง สิ่งเหมือนภูเขาใหญ่ลูกเป็นไฟถูกโยนลงทะเล ทำให้น้ำหนึ่งในสาม เป็นเลือด สิ่งมีชีวิตและเรือหนึ่งในสามถูกทำลาย (8:8-9) ไม่ควรจำกัดภาพนี้ ไว้ที่ภูเขาไฟลูกใดลูกหนึ่ง แต่ควรอ่านร่วมกับภัยพิบัติเลือดในอียิปต์ และคำ ของเยเรมีย์ที่เรียกบาบิโลนว่า “ภูเขาแห่งความพินาศ” (ยรม 51:25; อพย 7:17-21) การล่มของจักรวรรดิและอำนาจการค้าจะปรากฏชัดขึ้นในบท 18

เมื่อแตรคันที่สามดัง ดาวใหญ่ชื่อ “บอร์เพ็ด” ตกลงในแม่น้ำและน้ำพุ ทำให้น้ำมีรสขมและคนจำนวนมากตาย (8:10-11) ในพันธสัญญาเดิม บอร์เพ็ดเป็นสัญลักษณ์การพิพากษาอันขมขื่นซึ่งตามหลังการไหว้รูปเคารพและ คำสอนเท็จ (ฉธบ 29:18; ยรม 9:15; 23:15) ไม่ว่าจะมองดาวนี้เป็นดาวตก หรือบุคคลที่ล้มลงและเป็นตัวแทนบาบิโลน ใจความคือแหล่งแห่งชีวิตกลายเป็นน้ำแห่งความตายเพราะการพิพากษาบป เมื่อแตรคันที่สี่ดัง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวมืดลงหนึ่งในสาม (8:12; อพย 10:21-23; อสย

13:10; ยอล 2:10) โลกที่ปฏิเสธความสว่างของพระผู้สร้างต้องลี้มรสผลของความมืด

คำว่า “หนึ่งในสาม” แสดงว่าการพิพากษารุนแรงกว่าหนึ่งในสี่ในบท 6 แต่ยังมีขอบเขต จึงเป็นทั้งคำเตือนและการเรียกให้กลับใจ ภาพเหล่านี้อาจครอบคลุมภัยธรรมชาติ สงคราม และการล่มสลายของระบบชีวิตจริง แต่ไม่ควรจับคู่แต่ละภาพกับอาวุธสมัยใหม่โดยตรง แล้วนักอินทรีร้อง “วิบัติ” สามครั้งแก่ผู้ที่อาศัยบนโลก เพราะแต่ที่เหลือกำลังจะดัง (8:13) ในวิวรณ์ “ผู้ที่อาศัยบนโลก” มักหมายถึงผู้ตั้งใจให้โลกนี้เป็นบ้านฝ่ายวิญญาณและต่อต้านพระเจ้า ตรงข้ามกับธรรมิกชนซึ่งมีบ้านแท้อยู่ในสวรรค์

2. แตรคันที่ห้า: ตักแตนจากขุมลึก (9:1-12)

ดาวที่ตกจากฟ้าได้รับกุญแจขุมลึก [อะบิสซอส] และเปิดให้คว้นกับ ตักแตนออกมา (9:1-3) ดาวอาจเป็นซาตาน หูดตกสวรรค์ หรือหูดดีที่ได้รับหน้าที่เปิดคุก แต่ประเด็นคือกุญแจ “ถูกมอบให้” แม้ขุมลึกซึ่งเป็นที่คุมอำนาจชั่วก็อยู่นอกอำนาจพระคริสต์ไม่ได้

ตักแตนไม่ได้กินพืช แต่ทรมาณผู้ไม่มีตราของพระเจ้าห้าเดือนโดยไม่ฆ่า (9:4-6) ระยะห้าเดือนใกล้กับวงจรชีวิตของตักแตนและเน้นว่าความทรมาณถูกจำกัด ผู้คนอยากตายแต่ความตายหนีจากเขา เป็นภาพว่าความชั่วที่มนุษย์เลือกกลับกลายเป็นนายผู้ทรมาณเขา

รูปร่างเหมือนม้าศึก สิ่งคล้ายมงกุฎ ใบหน้ามนุษย์ ผมเหมือนหญิง ฟันสิงโต เกราะเหล็ก เสียงปีกเหมือนนรภ และหางแมงป่อง ไม่ใช่รหัสให้แปลงรายละเอียดแต่ละอย่างเป็นเฮลิคอปเตอร์หรืออาวุธสมัยใหม่ (9:7-10) ภาพนี้ผสมกองทัพตักแตนในโยเอล 1-2 กับลักษณะกองทัพผู้รุกรานที่คนสมัยนั้นหวาดกลัว เพื่อเน้นความน่ากลัวและผิดธรรมชาติของกองกำลังปีศาจ กษัตริย์ของมันคือหูดแห่งขุมลึก ชื่อฮีบรู Abaddon และภาษากรีก Apollyon แปลว่า

“ผู้ทำลาย” (9:11) อาณาจักรของซาตานให้กำเนิดได้เพียงความพินาศ ถึงกระนั้น เวลาและขอบเขตของมันยังถูกพระเจ้าจำกัด และกองกำลังนี้ไม่อาจแย่งชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้ที่ได้รับตราพระเจ้า แม้ธรรมิกชนอาจยังต้องทนทุกข์ทางกาย

3. แตรคันที่หก: ทูตที่ยูเฟรติสและโลกที่ไม่กลับใจ (9:13-21)

เสียงจากแท่นทองสั่งให้ปล่อยทูตสี่องค์ที่ถูกมัดริมยูเฟรติส (9:13-14) เพราะถูกมัดและถูกปล่อยเพื่อทำลาย จึงน่าจะเป็นทูตชั่ว แม้บางคนเห็นว่าเป็นผู้รับใช้การพิพากษาของพระเจ้า พวกเขาถูกเตรียมไว้สำหรับวัน เดือน ปี และชั่วโมงที่กำหนด จึงเคลื่อนไหวไม่ได้หากพระเจ้าไม่อนุญาต (9:15)

ยูเฟรติสเป็นพรมแดนตะวันออกของโลกโรมันและทิศที่กองทัพผู้รุกรานมักมา กองม้าสองร้อยล้าน ไฟ ควัน กำมะถัน หัวสิงโต และหางงูอาจสะท้อนความกลัวกองทัพ Parthia แต่ภาพไปไกลกว่ากองทัพใด เป็นสงครามและความตายจากอำนาจปีศาจที่ทำลายหนึ่งในสามของมนุษย์ (9:16-19)

สิ่งน่ากลัวยิ่งกว่าคือผู้รอดไม่กลับใจ พวกเขายังบูชาปีศาจและรูปเคารพที่มองไม่ได้ ฟังไม่ได้ เดินไม่ได้ และไม่เลิกฆ่า ใช้เวทมนตร์ [ฟาร์มาเคยา] ผิดทางเพศ และขโมย (9:20-21; สดด 115:4-8) เช่นเดียวกับฟาโรห์ ภัยพิบัติไม่สร้างการกลับใจโดยอัตโนมัติ การแข็งใจก็ยืนยันว่าการพิพากษาสุดท้ายของพระเจ้าชอบธรรม

4. หนังสือม้วนเล็กที่เปิดและพันธกิจของยอห์น (10:1-11)

“ทูตสวรรค์ผู้ทรงพลังอีกองค์” ลงมาจากสวรรค์ สวมเมฆ มีรุ่งบนศีรษะ หน้าเหมือนดวงอาทิตย์ เท้าเหมือนเสาไฟ และถือหนังสือม้วนเล็กที่เปิด (10:1-2) ลักษณะสะท้อนพระคริสต์ในบท 1 จนบางคนมองว่าเป็นพระคริสต์เอง แต่หนังสือเรียกเขาว่าทูต และเขาสาบานโดยอ้างพระเจ้าผู้สร้าง จึงปลอดภัยกว่า

ที่จะเห็นว่าเป็นทูตผู้สะท้อนพระสิริและอำนาจของพระคริสต์ (10:5-6; Osborne, *Revelation*, 10:1) เท้าบนทะเลกับแผ่นดินบอกว่าสารนี้มีต่อโลกทั้งสิ้น

เมื่อเขาร้องเหมือนสิงโต ฟัวร้องเจ็ดเสียงพูด แต่ยอห์นถูกห้ามไม่ให้เขียน (10:3-4) แม้พระธรรมวิวรณ์เปิดเผยมาก พระเจ้าก็ยังเก็บความลึกลับบางอย่างไว้ (ฉธบ 29:29) เราไม่ควรเติมรายละเอียดวาระสุดท้ายที่พระคัมภีร์เจียบ ทูตสาบานว่าจะไม่มีการหน่วงอีก เมื่อแดรคันที่เจ็ดดัง ความลึกลับของพระเจ้าที่ประกาศแก่ผู้เผยพระวจนะจะสำเร็จ (10:5-7) ไม่ได้หมายความว่าเวลาจะหายไป แต่หมายความว่าการศึกษาและความรอดที่ผู้พลีชีพรอจะไม่ถูกเลื่อนอีก

ยอห์นรับหนังสือมากิน หวานในปากแต่ขมในท้อง (10:8-10; อสค 2:8-3:3) พระวจนะหวานเพราะสัญญาความรอดและชัยชนะ แต่ขมเพราะรวมคำพิพากษาและความทุกข์ของผู้ประกาศ ผู้รับใช้ต้องรับพระวจนะเข้าในตนก่อนและไม่เลือกประกาศเฉพาะส่วนที่ฟังสบาย ยอห์นต้อง “เผยพระวจนะอีก” ต่อชนชาติ ภาษา และกษัตริย์มากมาย (10:11) คริสตจักรจึงรับสารแห่งความรอดและการพิพากษาเพื่อเป็นพยานต่อโลก

5. พระวิหารที่ถูกวัดและพยานสองคน (11:1-14)

ยอห์นได้รับไม้วัดให้วัดพระวิหาร แท่นบูชา และผู้นมัสการ (11:1; อสค 40; ศคย 2) บางคนเห็นว่าเป็นพระวิหารเยรูซาเล็มที่จะสร้างใหม่หรือพระวิหารก่อน ค.ศ. 70 แต่เมื่อวิวรณ์เรียกคริสตจักรว่าพระวิหารและคันประทีปและการวัดรวม “ผู้นมัสการ” ด้วย จึงเป็นธรรมชาติกว่าที่จะเห็นว่าเป็นคริสตจักรในที่ประทับพระเจ้า (1:20; 3:12; Beale, *Revelation*, 11:1-2) การวัดหมายถึงการแยกเป็นกรรมสิทธิ์และคุ้มครองฝ่ายวิญญาณ

ลานนอกและนครบริสุทธิถูกประชาชาติเหยียบสี่สิบสองเดือน (11:2) ชีวิตภายในของคริสตจักรถูกคุ้มครอง แต่ร่างกายและชีวิตในประวัติศาสตร์ถูกข่มเหง สี่สิบสองเดือน หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน และ “หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ” เท่ากับสามปีครึ่ง มีพื้นที่หลังจากดาเนียลซึ่งความข่มเหงธรรมิกชนในเวลาจำกัด (ดนล 7:25; 12:7) จะหมายถึงยุคคริสตจักรทั้งยุคหรือความทุกข์เข้มข้นสุดท้ายก็ยังไม่ทราบได้ แต่ประเด็นคือพระเจ้าทรงกำหนดและจำกัดช่วงทุกข์

พยานสองคนสวมผ้ากระสอบ เผยพระวจนะหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน และถูกเรียกว่า “ต้นมะกอกสองต้นกับคันประทีปสองอัน” (11:3–4; ศย 4) บางคนมองเป็นบุคคลสองคนแบบโมเสสกับเอลียาห์ในวาระสุดท้าย แต่คันประทีปหมายถึงคริสตจักร และกฎหมายกำหนดพยานสองคนเพื่อยืนยันความจริง จึงเหมาะที่จะเห็นว่าเป็นคริสตจักรผู้ทำหน้าที่พยานแบบกษัตริย์และปุโรหิต (ฉบ 19:15; Beale, *Revelation*, 11:3–13) แม้ไม่จำเป็นต้องปิดความเป็นไปได้ของพยานพิเศษในอนาคต แต่ห้ามแยกข้อความนี้จากพันธกิจปัจจุบันของคริสตจักร (Osborne, *Revelation*, 11:3–13)

ไฟจากปาก การปิดฟ้า เปลี่ยนน้ำเป็นเลือด และนำภัยพิบัติสะท้อนเอลียาห์กับโมเสส (11:5–6) ไม่ได้ให้อำนาจคริสตจักรใช้ความรุนแรง แต่บอกว่าพระวจนะที่ประกาศมีอำนาจเปิดโปงความชั่วและประกาศคำพิพากษา เมื่อพยาน “ทำคำพยานเสร็จ” สัตว์ร้ายจากขุมลึกทำสงครามและฆ่าพวกเขา (11:7) มันไม่อาจกำจัดก่อนพันธกิจสำเร็จ

ศพอยู่ในนครที่เชิงสัญลักษณ์เรียกว่าโสโดมและอียิปต์ ที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกตรึง (11:8) ลักษณะของเยรูซาเล็ม โรม และโลกที่ต่อต้านพระเจ้ารวมกัน โลกยินดีกับความตาย แต่หลังสามวันครึ่งล้มหายจากพระเจ้าเข้าสู่พวกเขา พวกเขาขึ้นและขึ้นสวรรค์ในเมฆ (11:9–12; อสค 37) คริสตจักรชนะโดยเดินตามแบบความตาย การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นของพระคริสต์

แผ่นดินไหวทำลายหนึ่งในสิบของนครและฆ่าเจ็ดพันคน ผู้เหลือกลัวและถวายเป็นพระเกียรติแด่พระเจ้า (11:13) บางคนเห็นว่าเป็นการกลับใจจริง บางคนเป็นการยอมรับโดยถูกบังคับ เมื่อเทียบ 16:9 ซึ่งผู้คน “ไม่กลับใจถวายพระเกียรติ” เราเปิดความเป็นไปได้ของการกลับใจผ่านคำพยาน แต่ไม่ควรสรุปความเชื่อช่วยให้รอดจากความกลัวอย่างเดียว สิ่งขัดคือคำพยานที่ซื่อสัตย์ไม่จบด้วยความพ่ายแพ้ พระเจ้าทรงยืนยันพยานของพระองค์

6. แตรคันที่เจ็ดและอาณาจักรที่สำเร็จ (11:15-19)

เมื่อแตรคันที่เจ็ดดัง มีเสียงว่า “อาณาจักรของโลกได้กลายเป็นอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไป” (11:15) ไม่ได้หมายความว่าอาณาจักรเริ่มมีตอนนั้น พระคริสต์ทรงครองแล้วผ่านการคืนพระชนม์และเสด็จขึ้น แต่วันสุดท้ายจะกำจัดอำนาจต่อต้านและเปิดเผยราชอาณาจักรอย่างสมบูรณ์

ผู้อาวุโสกราบขอบพระคุณ เพราะเวลาพระพิโรธ การพิพากษาคนตาย การให้รางวัลผู้เผยพระวจนะและธรรมิกชน และการทำลายผู้ทำลายแผ่นดินมาถึงแล้ว (11:16-18; สดด 2) ความโลภและความรุนแรงของมนุษย์ที่ทำลายสิ่งทรงสร้างก็ไม่พ้นการพิพากษา

พระวิหารสวรรค์เปิดและเห็นหีบพันธสัญญา พร้อมฟ้าแลบ เสียง ฟาร้อง แผ่นดินไหว และลูกเห็บ (11:19) ไม่ได้หมายความว่าพบบีบที่หายไปบนโลก แต่เป็นการเปิดเผยการทรงสถิตแห่งพันธสัญญาและความเชื่อสัตย์ต่อพระสัญญา แม้โลกเหยียบคริสต์จักรและฆ่าพยาน พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของและทรงรักษาพวกเขา สัตว์ร้ายฆ่าร่างกายได้ แต่แย่งความเชื่อและชัยชนะสุดท้ายไม่ได้

VI. ประชากรของพระเมสโปดกต่อสู้กับมังกรและ สัตว์ร้ายสองตัว (12:1-15:4)

1. หญิง บุตรชาย และมังกรแดง (12:1-17)

บท 12 เปิดให้เห็นสงครามฝ่ายวิญญาณเบื้องหลังนิมิตพิพากษา หญิงที่สวมดวงอาทิตย์ เหยียบดวงจันทร์ และมีมงกุฎดาวสิบสองดวง ไม่ควรถูกจำกัดว่าเป็นมารีย์ อิสราเอล หรือคริสตจักรเพียงอย่างเดียว แต่เป็นประชากรแห่งพันธสัญญาที่ให้กำเนิดพระเมสสิยาห์และยังถูกข่มเหงต่อไป (12:1; ปฐก 37:9-10; อสย 66:7-9)

มังกรแดงใหญ่มีเจ็ดหัว สิบเขา และมงกุฎเจ็ดอัน คือ “งูตีดำบรรพ์ ผู้ที่เรียกว่ามารและซาตาน ผู้ล่อลวงโลกทั้งโลก” (12:3, 9) มันใช้อำนาจจักรวรรดิเลียนแบบการครองของพระเจ้า ภาพทางกวาดดาวหนึ่งในสามอาจหมายถึงทิวทัศน์ที่ลึกลับหรือการข่มเหงประชากรพระเจ้าแบบดาเนียล 8 จึงไม่ควรใช้กำหนดลำดับการลึกลับของซาตานหรือสัดส่วนทูตอย่างตายตัว

มังกรพยายามกลืนบุตร แต่บุตรชายคือผู้ที่จะครองประชาชาติด้วยคทาเหล็ก และถูกรับขึ้นไปหาพระเจ้ากับพระที่นั่ง (12:4-5; สดด 2:8-9) เขาคือพระเยซูคริสต์ นิมิตย่อการประสูติ การสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้น เพื่อประกาศว่าการโจมตีของซาตานล้มเหลว การถูกรับขึ้นในข้อนี้คือการเสด็จขึ้นของพระคริสต์ ไม่ใช่การรับคริสตจักรขึ้น

หญิงหนีไปยัง “สถานที่” [โทพอส, τόπος] ที่พระเจ้าจัดไว้ในถิ่นทุรกันดารหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน (12:6) ถิ่นทุรกันดารเป็นทั้งที่ทุกข์และที่พระเจ้าทรงเลี้ยงประชากรเหมือนควาวยอพยพ

มีคาเอลกับทูตสวรรค์ทำสงครามและขับมังกรลงจากสวรรค์ (12:7-9; ดนล 10:13; 12:1) บางคนเชื่อมกับการล้มครั้งแรกของซาตานหรือสงคราม

สุดท้าย แต่คำอธิบายต่อมาชี้ถึงชัยชนะจากการสิ้นพระชนม์และเสด็จขึ้นของ พระคริสต์ ซึ่งทำลายสิทธิของผู้กล่าวหาพี่น้อง (12:10; ยน 12:31–32; คส 2:14–15; Bauckham, *The Theology of the Book of Revelation*, ch. 3; Beale, *Revelation*, 12:7–12) ชัยชนะของมีคาเอลในสวรรค์เป็นอีกภาพของ ชัยชนะพระเมสโปดกบนโลก ซาตานยังทำงานแต่ไม่มีหลักฐานฟ้องผู้ที่อยู่ใน พระคริสต์ (รม 8:33–34)

ธรรมิกชนชนะ “ด้วยพระโลหิตของพระเมสโปดกและคำพยานของตน” และไม่รักชีวิตจนกลัวความตาย (12:11) ฐานชัยชนะไม่ใช่ความกล้าหรือ ความชอบธรรมของตน แต่คือพระโลหิตไถ่ ชัยชนะปรากฏเป็นการยึดข่าว ประเสริฐ เป็นพยาน และยอมตายมากกว่าปฏิเสธพระคริสต์ ซาตานเป็นทั้งผู้ ล่อลวงและผู้กล่าวหา คริสตจักรจึงไม่ยอมแพ้ต่อความสิ้นหวังหรือความชอบ ธรรมจากผลงาน แต่ยืนด้วยพระโลหิตและคำแห่งความจริง

มังกรรู้ว่าเวลาสิ้นจึงข่มเหงหญิง แต่พระเจ้าประทานปีกนกอินทรีและเลี้ยง นางหนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ (12:12–14; อพย 19:4) น้ำเหมือน แม่น้ำจากปากงูพยายามกวาดนาง แต่แผ่นดินช่วยไว้ (12:15–16) ภาพ อพยพและถิ่นทุรกันดารยืนยันว่าพระเจ้าทรงรักษาศรีคริสตจักรท่ามกลางการ ข่มเหงและคำสอนเท็จ มังกรจึงไปทำสงครามกับลูกหลานที่เหลือของหญิง คือ ผู้รักษาพระบัญญัติและมีคำพยานของพระเยซู (12:17) ความทุกข์ของคริสต จักร์ไม่ได้หมายความว่ามังกรชนะ แต่เป็นการดิ้นรนช่วงสั้นของศัตรูที่พ่ายแล้ว

2. สัตว์ร้ายจากทะเล (13:1–10)

สัตว์ร้ายมีสิบเขา เจ็ดหัว และลักษณะรวมเสือดาว หมี และสิงโตจาก อาณาจักรทั้งสี่ในดาเนียล 7 (13:1–2) มันอาจปรากฏผ่านผู้ปกครองปฏิปักษ์ พระคริสต์คนหนึ่ง แต่ความหมายกว้างคือจักรวรรดิ รัฐ และระบบโลกที่ต่อ ต้านพระเจ้าและข่มเหงคริสตจักร สำหรับผู้อ่านรุ่นแรกคือโรมกับจักรพรรดิ

และในตอนท้ายอาจรวมศูนย์เป็นอำนาจปฏิปักษ์พระคริสต์ที่เข้มข้นยิ่งขึ้น (Beale; Osborne, *Revelation*, 13:1–10)

มังกรให้อำนาจ บัลลังก์ และฤทธิ์แก่สัตว์ร้าย หัวหนึ่งเหมือนลูกฆ่าแต่แผลหาย โลกจึงติดตาม (13:2–3) อาจสะท้อนข่าวลือว่า Nero จะกลับมา แต่ลึกกว่านั้นคือการเลียนแบบพระเมษโปดกผู้ถูกประหารและคืนพระชนม์

ผู้คนบูชามังกรกับสัตว์และร้องว่า “ใครเหมือนสัตว์ร้ายนี้?” เป็นการขโมยคำสรรเสริญ “ใครเล่าเหมือนพระยาห์เวห์?” (อพย 15:11)

มันได้รับปากที่พูดหมิ่นประมาทและได้รับอำนาจสี่สิบสองเดือน ทำสงครามกับธรรมิกชนและดูเหมือนชนะในโลกนี้ (13:5–7; ดนล 7:25) แต่อำนาจนั้น “ถูกประทาน” และเวลาถูกจำกัด ผู้ที่มีบ้านที่อยู่ในสวรรค์อาจถูกฆ่าบนโลก แต่สัตว์ร้ายไม่อาจทำลายสิทธิพลเมืองสวรรค์หรือความรอดของเขา ผู้ที่ไม่มีชื่อในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกจะบูชามัน (13:8) วลี “ตั้งแต่สร้างโลก” อาจขยายความถึงการถูกประหารหรือการจذب แต่ข้อคูนาน 17:8 ให้น้ำหนักว่าพระเจ้าทรงรู้และจذبข้อประชากรตั้งแต่อ่อนสร้างโลก ขณะเดียวกันการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ก็อยู่ในแผนนิรันดร์ (กจ 2:23; 1 ปต 1:19–20) พระอธิปไตยนี้หนุนให้ธรรมิกชนอดทน ไม่ได้ยกเลิกความรับผิดชอบของเขา

3. สัตว์ร้ายจากแผ่นดินและเลข 666 (13:11–18)

สัตว์ร้ายตัวที่สองมีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะแต่พูดเหมือนมังกร (13:11) ภายนอกเลียนแบบพระคริสต์แต่คำพูดและเป้าหมายมาจากซาตาน ภายหลังเรียกว่า “ผู้เผยพระวจนะเท็จ” มันให้อำนาจสัตว์ตัวแรกและทำให้คนบูชามัน (13:12; 16:13; 19:20) เช่นเดียวกับพระวิญญาณทรงถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ ผู้เผยพระวจนะเท็จถวายเกียรติแก่สัตว์ จึงเกิดการเลียนแบบ

พระเจ้าตรีเอกานุภาพโดยมังกร สัตว์ร้าย และผู้เผยพระวจนะเท็จ (Mounce, *Revelation*, 13:11–12)

มันทำหมายสำคัญ เรียกไฟลงมาจากฟ้า และให้ลมหายใจ [พินิวมา] แก่รูปสัตว์จนพูดและฆ่าผู้ไม่กราบ (13:13–15; ดนล 3) หมายสำคัญเพียงอย่างเดียวจึงไม่พิสูจน์ว่าพันธกิจมาจากพระเจ้า ต้องตรวจว่าข่าวสารนั้นเป็นพยานถึงพระเยซูอย่างถูกต้องหรือไม่ และนำผู้คนไปนมัสการผู้ใด รวมทั้งเกิดผลเช่นไร (ฉธบ 13:1–5; มธ 7:15–20; 1 ยน 4:1–3)

ทุกคนชั้นถูกบังคับให้รับเครื่องหมายที่มีมือขวาหรือหน้าผาก มิฉะนั้นซื้อขายไม่ได้ (13:16–17) เป็นการเลียนตราพระเจ้าบนหน้าผากผู้รับใช้ (7:3; 14:1) หน้าผากกับมือสื่อความคิด การกระทำ ความรักดี และการเป็นเจ้าของ โดยมีพื้นฐานจากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:8 จึงไม่ควรจำกัดเครื่องหมายไว้กับชิปเทคโนโลยี หรือวัตถุนิตเดียว แก่นคือการรับค่านิยมสัตว์ ทำตามข้อเรียกร้องและยอมระบุรูปเคารพเพื่อผลประโยชน์ แม้ในประวัติศาสตร์ความรักดีนั้นอาจมีเครื่องหมายหรือการควบคุมเศรษฐกิจจริง (Beale, *Revelation*, 13:16–17)

เลขของสัตว์คือ 666 (13:18) วิธีเจมาเทรีย—การกำหนดค่าตัวเลขให้ตัวอักษร—ทำให้การสะกด “Neron Caesar” เป็นฮีบรู נרן קסר รวมได้ 666 จึงมีเหตุผลทางประวัติศาสตร์สูงที่ชี้ถึง Nero ผู้ข่มเหงในยุคยอห์น ต้นฉบับบางฉบับมี 616 ซึ่งอธิบายได้ด้วยการสะกด Nero แบบละติน สนับสนุนความเชื่อมโยงนี้ (Mounce, *Revelation*, 13:18) แต่เลขไม่หมดความหมายที่ Nero คนเดียว เลขหกซ้ำสามครั้งซึ่งไม่ถึงเจ็ดอาจสื่ออำนาจมนุษย์และชาตानที่เลียนพระเจ้าแต่ไม่ถึงความสมบูรณ์ (Beale, *Revelation*, 13:18) ปัญญาคือแยกแยะรูปแบบของ Nero ในทุกยุคโดยไม่บังคับชื่อผู้ใดคนใดให้เข้าตัวเลข

4. พระเมษโปดกและหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันบนศิโยน (14:1-5)

หลังภัยจากสัตว์สองตัว ยอห์นเห็นพระเมษโปดกยืนบนภูเขาศิโยนกับหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ผู้มีพระนามพระเมษโปดกและพระบิดาบนหน้าผากแทนชื่อสัตว์ (14:1; 7:3) ศิโยนคือสถานที่พระเมสสิยาห์ครองและที่นี้สื่อเยรูซาเล็ม สวรรค์กับความปลอดภัยของประชากรผู้ชนะ คนที่ถูกลบเป็นกองทัพนโลกในบท 7 ปรากฏเป็นชุมชนชัยชนะกับพระเมษโปดก

พวกเขาเรียนเพลงใหม่ซึ่งมีเพียงผู้ได้รับการไถ่ร้องได้ ไม่ใช่ความรู้ลับแต่เป็นเพลงของผู้มีประสบการณ์ความรอดจริง (14:2-3)

การเรียกว่า “พรหมจารี” และไม่ทำตนให้เป็นมลทินกับหญิง ไม่ได้จำกัดเป็นชายโสด แต่ใช้พื้นที่หลังที่เปรียบการบูชารูปเคารพเป็นการล่วงประเวณี จึงสื่อความบริสุทธิ์แห่งพันธสัญญา พวกเขาตามพระเมษโปดกทุกแห่ง เป็นผลแรก ไม่มีคำโกหกและไร้มลทิน (14:4-5) ไม่ได้หมายความว่าไม่เคยบาป แต่ได้รับชำระด้วยพระโลหิต ปฏิเสธคำโกหกของสัตว์ และรักษาคำพยาน

5. คำประกาศของทูตสามองค์และความอดทนของธรรมิกชน (14:6-13)

ทูตองค์แรกมี “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” แก่ทุกชาติ ภาษา และประชากร เรียกให้ยำเกรงพระเจ้า ถวายพระเกียรติ และนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง เพราะเวลาพิพากษามาถึง (14:6-7) ไม่จำเป็นต้องเลือกว่าชาวนั้นเป็นเพียงการพิพากษาหรือคำเชิญกลับใจ สำหรับผู้หันมาหาพระเจ้าผู้สร้างคือความรอด สำหรับผู้ยึดสัตว์คือการพิพากษา (Beale; Osborne, *Revelation*, 14:6-7)

ทูตที่สองประกาศว่าบาบิโลนล่มแล้ว (14:8; อสย 21:9) สำหรับผู้อ่านแรกคือโรม แต่ยังรวมเมืองและระบบโลกที่ต่อต้านพระเจ้าและทำประชาชาติมาด้วยอำนาจ ความมั่งคั่ง และความผิดทางเพศ

ทูตที่สามเตือนว่าผู้บูชาสัตว์และรับเครื่องหมายจะดื่มเหล้าพระพิโรธและไม่พบการพัก (14:9–11; อสย 34:9–10) อย่าทำถ้อยคำนี้เบาลง การพิพากษาสุดท้ายจริง ย้อนกลับไม่ได้ และร้ายแรง แม้เราไม่ควรวาดรายละเอียดเกินภาษาสัญลักษณ์

“ความอดทนของธรรมิกชนอยู่ที่นี้” พวกเขารักษาพระบัญญัติและความเชื่อในพระเยซู (14:12) พระวิญญาณตรัสว่าผู้ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่นี้เป็นสุข พวกเขাপักจากงานหนักและการงานติดตามไป (14:13) การงานไม่ซื้อความรอด แต่แสดงความเชื่อแท้ และพระเจ้าไม่ทรงลืมหักความเชื่อสัตย์ ผู้ตามสัตว์ไม่มีพัก ส่วนผู้ตายในพระคริสต์ได้รับการพักแท้

6. การเก็บเกี่ยวแผ่นดินและบ่ออย่างนแห่งพระพิโรธ (14:14–20)

ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์นั่งบนเมฆ สวมมงกุฎทองและถือเคียว (14:14; ดนล 7:13) เมื่อทูตประกาศว่าเวลามาถึง เขาเก็บเกี่ยวแผ่นดิน (14:15–16; ยอล 3:13) บางคนเห็นการเก็บแรกเป็นการรวบรวมผู้ชอบธรรม บางคนเห็นเป็นการพิพากษาเหมือนองุ่นถัดมา เมื่อเทียบกับธรรมิกชนผู้เป็นผลแรก การมองเป็นการรวบรวมผู้ได้รับความรอดมีเหตุผล แต่ควรเปิดว่าทั้งสองภาพอาจเป็นสองด้านของการพิพากษาสุดท้าย (Bauckham, *The Climax of Prophecy*)

องุ่นถูกโยนลงบ่ออย่างพระพิโรธนอกนคร เลือดสูงถึงบังเหียนม้าระยะหนึ่ง พันหกร้อยstadia (14:17–20; อสย 63:2–6) อาจประมาณสามร้อยกิโลเมตร แต่ที่กำลังสองคูณหนึ่งร้อยอาจสื่อความกว้างและความครบถ้วนของการพิพากษา ภาพไม่ได้สอนให้ชอบความรุนแรง แต่ยืนยันว่าพระเจ้าจะพิพากษาบาปและการข่มเหงอย่างเด็ดขาด

7. เพลงของโมเสสและพระเมษโปดก (15:1-4)

ยอห์นเห็นทูตเจ็ดองค์กับภัยพิบัติสุดท้าย ซึ่งทำพระพิโรธสำเร็จ และเห็นผู้ชนะสัตว์ รูป และเลขชื่อ ยืนข้างทะเลแก้วปนไฟ (15:1-2)

สัตว์อาจฆ่าพวกเขา แต่การรักษาความเชื่อคือชัยชนะ ทะเลแก้วทำให้นึกถึงทั้งหน้าพระที่นั่งและทะเลแดง (อพย 14-15)

พวกเขาร้อง “เพลงของโมเสส ผู้รับใช้พระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดก” (15:3) ไม่ใช่สองเรื่องแยกกัน แต่อพยพเดิมกับอพยพใหม่ผ่านพระคริสต์เป็นเรื่องราวรอดเดียว พระราชกิจพระเจ้าทรงใหญ่และมหัศจรรย์ พระมรรคาชอบธรรมและเที่ยงแท้ ทุกชาติจะมานมัสการ (อพย 15:11; ฉธบ 32:4; สดด 86:9) การพิพากษาไม่ใช่ความโหดที่ธรรมิกชนต้องอาย แต่เป็นความยุติธรรมที่ยุติความชั่วและยืนยันโลหิตผู้พลีชีพ

VII. ขันเจ็ดใบ: พระพิโรธของพระเจ้าถึงความ สมบูรณ์ (15:5-16:21)

1. ทูตเจ็ดองค์ออกจากพลับพลาแห่งสักขีพยาน (15:5-8)

พระวิหาร คือ “พลับพลาแห่งสักขีพยาน” เปิดออก และทูตเจ็ดองค์ถือถ้วยพิบัตีออกมา (15:5-6) ชื่อนี้ชี้ถึงแผ่นศิลาพันธสัญญาในพลับพลา การพิพากษาจึงตั้งอยู่บนความบริสุทธิ์แห่งพันธสัญญา

สิ่งมีชีวิตมอบขันทองเจ็ดใบที่เต็มด้วยพระพิโรธ และพระวิหารเต็มด้วยควันแห่งพระสิริ จนไม่มีใครเข้าได้ก่อนภัยพิบัติสิ้นสุด (15:7-8; อพย 40:34-35; อสย 6:4) ไม่จำเป็นต้องสรุปว่าการอธิษฐานเพื่อยุติลง แต่ข้อความเน้นว่าไม่มีใครขัดขวางหรือเปลี่ยนการพิพากษาสุดท้ายที่พระเจ้าทรงกำหนดได้

2. ขันสี่ใบแรกและการตอบแทนที่ขอบธรรม (16:1-9)

ขันแรกทำให้ผู้มีเครื่องหมายสัตว์เกิดแผลร้าย ขันสองทำทะเลเป็นเลือด และสัตว์ตาย ขันสามทำแม่น้ำกับแหล่งน้ำเป็นเลือด (16:1-4; อพย 7; 9) ในตรมมีเพียงหนึ่งในสามได้รับผล แต่บัดนี้ข้อจำกัดหายไป

ทูตแห่งน้ำประกาศว่าพระเจ้าชอบธรรม เพราะผู้คนหลังโลหิตธรรมิกชนและผู้เผยพระวจนะ จึงได้รับเลือดดื่ม แทนบูชาตอบว่าการพิพากษาเที่ยงแท้ และชอบธรรม (16:5-7) นี่เป็นคำตอบสุดท้ายต่อคำร้องโต้แย้ง ไม่ใช่ใบอนุญาตให้มนุษย์แก้แค้นส่วนตัว (รม 12:19)

ขันสี่เทบนดวงอาทิตย์และเผาผู้คน แต่พวกเขากลับหมิ่นพระนามและไม่กลับใจถวายพระเกียรติ (16:8-9) ตรงข้ามธรรมิกชนในบท 7 ที่ไม่ถูกแดดทำร้าย ภัยเปิดความแค้นใจเหมือนฟาโรห์ ไม่ใช่พระเจ้าไม่ให้โอกาส แต่พวกเขาไม่ยอมทิ้งบาปและรูปเคารพ

3. บัลลังก์สัตว์ร้ายและอาร์มาเกดโดน (16:10-16)

ชั้นห้าทำอาณาจักรสัตว์มีดลง สะท้อนภัยความมืดครั้งที่เก้าของอียิปต์ (16:10; อพย 10:21-29) ผู้คนก่อกวนด้วยความเจ็บแต่ยังหมิ่นพระเจ้าและไม่กลับใจ ความทุกข์ไม่รับรองการกลับใจ หากพระวิญญาณไม่ทำใจใหม่ มนุษย์อาจเกลียดพระเจ้าแม้ภายใต้การพิพากษา

ชั้นหกทำยูเฟรติสแห้ง เตรียมทางกษัตริย์ตะวันออก วิญญาณไม่สะอาด เหมือนกบออกจากปากมังกร สัตว์ร้าย และผู้เผยพระวจนะเท็จ ทำหมายสำคัญและรวบรวมกษัตริย์โลกสู่สงครามวันใหญ่ (16:12-14) ตริเอกานุภาพเทียมใช้การเมือง ศาสนาเท็จ และหมายหลอกลวงรวบรวมโลก

ระหว่างนั้นพระคริสต์เตือนว่าเสด็จเหมือนขโมย ผู้ตื่นและรักษาเสื้อไม่ให้เปลี่ยนเป็นสุข (16:15) เป้าหมายการรู้สงครามปลายยุคจึงไม่ใช่ติดตามการเคลื่อนไหวกองทัพ แต่ให้คริสต์จักรตื่นและไม่ประนีประนอม

วิญญาณเหล่านั้นรวบรวมกษัตริย์ที่ “อาร์มาเกดโดน” (16:16) โดยทั่วไป แปลว่า “ภูเขามกิดโด” แต่เมกิดโดไม่มีภูเขาเด่นและเป็นสถานที่แห่งสงครามสำคัญในพันธสัญญาเดิม (ฉฉ 5:19; 2 พกษ 23:29; ศคย 12:11) จึงไม่ควรจำกัดเป็นสงครามสมัยใหม่ ณ พิกัดเดียว แต่เป็นสนามเชิงสัญลักษณ์ที่อำนาจโลกทั้งหมดต่อต้านพระเจ้าและพ่ายแพ้ ทั้งนี้ไม่ได้ปฏิเสธว่าจะมีการรวมตัวครั้งสุดท้ายจริง ชัยชนะนั้นได้รับการตัดสินแล้วบนกางเขน (Beale; Osborne, *Revelation*, 16:16)

4. ชั้นที่เจ็ดและการล่มของบาบิโลน (16:17-21)

เมื่อชั้นเจ็ดเทในอากาศ เสียงจากพระที่นั่งว่า “สำเร็จแล้ว” (16:17) อากาศถูกกล่าวว่าเป็นเขตอำนาจซาตาน จึงเป็นการพิพากษาการครองชั่วทั้งหมด (อฟ 2:2) คำนี้เชื่อม “สำเร็จแล้ว” บนกางเขนกับ “สำเร็จแล้ว” ของสิ่งทรงสร้างใหม่ (ยน 19:30; วว 21:6)

เกิดฟ้าแลบ เสียง ฟ้าร้อง แผ่นดินไหวใหญ่ นครใหญ่แตก เมืองประชาชาติ
ล้ม พระเจ้าทรงระลึกบาบิโลนและให้ดื่มถ้วยพระพิโรธ เกาะกับภูเขายาย
ลูกเห็บใหญ่ตก (16:18-21; อสค 38:19-22)

ภาพปลายโลกจากตราหกและเตรเจ็ดกลับมารุนแรงขึ้น แสดงการ
พิพากษาเดียวกันที่ถึงจุดสุดยอด แต่คนยังหมิ่นพระเจ้า บท 17-20 จะขยาย
การล่มของบาบิโลน สัตว์ร้าย ผู้เผยพระวจนะเท็จ และมังกรที่ประกาศย่อไว้ที่
นี้

VIII. การพิณาสของบาบิโลนและสัตว์ร้ายสองตัว (17:1-19:21)

1. ตัวตนของหญิงแพศยาบาบิโลน (17:1-18)

ทูตองค์หนึ่งในบรรดาผู้ถือชั้นแสดงการพิพากษาหญิงแพศยาที่นั่งบนน้ำมาก กษัตริย์ทั้งหลายล่วงประเวณีกับนาง และชาวโลกมึนเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของนาง (17:1-2)

ภาพของนางจงใจวางไว้ตรงข้ามกับเจ้าสาวในบท 21 ส่วนน้ำมากหมายถึงชนชาติ ฝูงชน ประชาชาติ และภาษา ซึ่งอยู่ใต้อำนาจของนาง (17:15; ยรม 51:13) เมืองหรือชุมชนที่ละทิ้งความรักแห่งพันธสัญญาเพื่ออำนาจ รูปเคารพ และผลประโยชน์ ย่อมมีลักษณะของหญิงแพศยา

ยอห์นถูกนำ “ในพระวิญญูญาณ” [เอน พนิวนาติ ③] ไปยังถิ่นทุรกันดาร และเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งบนสัตว์สี่แดงที่มีเจ็ดหัวสิบเขา (17:3) นางแต่งกายด้วยสีม่วงและแดง ประดับทอง อัญมณี และไข่มุก แต่ถ้วยทองของนางเต็มด้วยสิ่งน่ารังเกียจ หน้าผากเขียนว่า “ความล้าลึก บาบิโลนมหานคร มารดาแห่งหญิงแพศยาและสิ่งน่ารังเกียจ” และนางมึนเมาด้วยโลหิตของธรรมิกชน (17:4-6) ความงามภายนอกตัดกันอย่างสิ้นเชิงกับความเน่าเฟะภายใน

สำหรับผู้่านกลุ่มแรก บาบิโลนและหญิงบนเนินเขาเจ็ดลูกชี้โดยตรงไปยังกรุงโรม (17:9, 18) แต่ความหมายไม่ควรถูกจำกัดไว้ที่เมืองเดียว บาบิโลนเป็นแบบของนครโลกที่ต่อต้านพระเจ้า และใช้การเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา และวัฒนธรรมเพื่อล่อลวงและข่มเหง (Beale, *Revelation*, 17:1-6) เนื่องจากผู้เผยพระวจนะเคยเรียกเยรูซาเล็มที่ละทิ้งพันธสัญญาว่าหญิงแพศยา สัญลักษณ์นี้จึงเตือนชุมชนศาสนาที่ร่วมมือกับระบบโลกด้วย แต่ในบริบทศตวรรษแรก “นครใหญ่ที่ครองเหนือกษัตริย์โลก” ชี้ไปยังกรุงโรมโดยตรงที่สุด (17:18)

สัตว์ร้าย “เคยเป็น บัดนี้ไม่เป็น และกำลังจะขึ้นจากขุมลึกไปสู่ความพินาศ” เลียนแบบการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จมาของพระคริสต์ แต่ปลายทางของมันคือความพินาศ (17:8) เจ็ดหัวคือเจ็ดภูเขาและเจ็ดกษัตริย์ (17:9–11) การระบุรายชื่อจักรพรรดิเจ็ดคนให้แน่นอนขึ้นอยู่กับการจะเริ่มต้นนับจากใคร จึงเหมาะกว่าที่จะยอมรับว่าเนินทั้งเจ็ดของกรุงโรมและจักรพรรดิเป็นฉากหลัง พร้อมทั้งเห็นว่าเลขเจ็ดสื่อถึงอำนาจจักรวรรดิอย่างครบถ้วนซึ่งปรากฏซ้ำในประวัติศาสตร์ แม้ความชั่วจะปรากฏใหม่เป็น “องค์ที่แปด” ก็มีธรรมชาติเดียวกับสัตว์ร้ายเดิมและต้องพินาศ (Beale; Aune, *Revelation 17–22*, 17:8–11)

สิบเขาคือกษัตริย์ที่จะรับอำนาจเพียงช่วงสั้นและมอบอำนาจของตนแก่สัตว์ร้าย พวกเขาทำสงครามกับพระเมษโปดก แต่พระองค์ทรงชนะ เพราะทรงเป็นองค์เจ้านายเหนือเจ้านายและกษัตริย์เหนือกษัตริย์ ผู้ที่อยู่กับพระองค์คือผู้ที่ทรงเรียก ทรงเลือก และเป็นผู้ซื้อสัตย์ (17:12–14) ต่อมาสัตว์ร้ายกับเขาทั้งสิบกลับเกลียดชังกันนั้น ทำให้นางเปลือย กินเนื้อ และเผาเสีย (17:16) อำนาจชั่วดูเหมือนร่วมมือกัน แต่กลับทำลายกันเองเพราะความโลภและความเกลียดชัง พระเจ้าทรงใช้แม่แรงงูใจชั่วของพวกเขา โดยไม่ทรงเป็นผู้ก่อบาป เพื่อให้พระประสงค์อันชอบธรรมและพระวาระของพระองค์สำเร็จ (17:17)

2. การล่มอย่างฉับพลันของบาบิโลน (18:1–24)

ทูตผู้มีอำนาจลงมาและร้องว่า “บาบิโลนมหานครล่มแล้ว” (18:1–2; อสย 21:9) เมืองหุรหุรกลายเป็นที่อยู่ปีศาจ เพราะประชาชาติเมาเหล้าความผิด กษัตริย์ร่วมมือ และพ่อค้ารายจากความฟุ่มเฟือย (18:3) บาปของบาบิโลนไม่ใช่เพียงคนหนึ่งใช้ของแพง แต่เป็นการรวมอำนาจการเมือง รูปเคารพ และเศรษฐกิจชุดรีดให้บริโคมมนุษย์กับสิ่งทรงสร้าง

เสียงสวรรค์ว่า “ประชากรของเรา จงออกจากรุ่นนั้น อย่ามีส่วนในบาป และภัยของมัน” (18:4; ยรม 50:8; 51:6) ไม่จำเป็นต้องย้ายออกจากเมืองทางกายทุกครั้ง แต่ต้องแยกจากค่านิยมและการค้ารูปเคารพ คริสเตียนทำงานและซื้อขายในโลกได้ แต่ห้ามร่วมความโลภ ความอยุติธรรม และการยกมนุษย์เป็นพระเจ้า บาบิโลนอวดว่าเป็นราชินีและไม่เศร้า แต่ภัยมาถึง “วันเดียว” เพราะองค์พระผู้พิพากษาทรงเข้มแข็ง (18:6–8)

กษัตริย์ พ่อค้า และกะลาสียืนอยู่ห่าง ๆ และร้องไห้ ไม่ใช่เพราะเห็นความทุกข์ของผู้คนหรือสำนึกบาปของตน แต่เพราะสูญเสียตลาดและกำไร รายการสินค้าจบลงที่ “ร่างกายและชีวิตมนุษย์” (18:12–13) เศรษฐกิจของบาบิโลนทำให้มนุษย์กลายเป็นสินค้า (Mounce, *Revelation*, 18:11–13) ข้อความนี้เปิดโปงการค้าทาสโดยตรง และเตือนระบบปัจจุบันที่แสวงหากำไรจากแรงงาน คนจน ผู้อพยพ เรือร่นร้าง และชีวิตมนุษย์

สวรรค์ ธรรมิกชน อัครทูต และผู้เผยพระวจนะได้รับคำสั่งให้ยินดีเมื่อบาบิโลนล่ม (18:20) ไม่ใช่สนุกกับความเจ็บของมนุษย์ แต่ยินดีที่พระเจ้าตัดสินอำนาจซึ่งฆ่าประชากรอย่างยุติธรรม

ทูตโยนหินไม่ลงทะเลว่าเมืองจะถูกโยนและไม่พบอีก เสียงดนตรี งานฝีมือ ไม้ไฟ ตะเกียง และงานแต่งเจียบลง (18:21–23; ยรม 51:63–64) เพราะความหยิ่งของพ่อค้า เวทมนตร์ [ฟาร์มาเคยา] ที่ล่อลวงชาติ และโลหิตผู้เผยพระวจนะกับธรรมิกชน เมืองหรรหราบด้วยความเจียบ

3. งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก (19:1–10)

ตรงข้ามเพลงคร่ำครวญของบาบิโลน ผู้คนสวรรค์ร้อง “ฮาเลลูยา” เพราะความรอด พระสิริ และฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า การพิพากษาหญิงแพศยาผู้ทำโลกเสื่อมและหลั่งโลหิตผู้รับใช้เที่ยงแท้และชอบธรรม (19:1–4)

การสรรเสริญการพิพากษาไม่ใช่เอาความแค้นส่วนตัวมาคลุมด้วยศาสนา แต่ยอมรับพระเจ้าผู้ยุติคำโกหก ฆาตกรรม และยืนยันโลหิตผู้ถูกกดขี่

เสียงเหมือนน้ำมากและฟ้าร้องประกาศว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครอง และเวลางานสมรสพระเมสโปดกมาถึง เจ้าสาวเตรียมตัวและได้รับผ้าป่านสะอาด คือการกระทำชอบธรรมของธรรมิกชน (19:5-8) เจ้าสาวเตรียมตน แต่เสื้อก็ “ถูกประทาน” ความรอดและความบริสุทธิ์เป็นพระคุณ ซึ่งออกผลเป็นชีวิตที่ไม่ประนีประนอมกับรูปเคารพ

ผู้รับเชิญสู่งานสมรสเป็นสุข (19:9) เจ้าสาวกับแขกไม่ใช่คนรอดสองกลุ่ม แต่เป็นสองภาพของคริสตจักร ยอห์นกราบทูล แต่ทูลห้ามและสั่ง “จงนมัสการพระเจ้า” เพราะเป็นเพื่อนผู้รับใช้ (19:10; 22:8-9) “คำพยานของพระเยซูคือวิญญานแห่งคำเผยพระวจนะ” หมายความว่าศูนย์กลางและเป้าหมายคำเผยแท้งจากพระวิญญานคือเป็นพยานพระเยซู (Beale; Osborne, *Revelation*, 19:10) ทูลและของประทานไม่มีสิทธิรับการนมัสการ

4. กษัตริย์เหนือกษัตริย์บนม้าขาว (19:11-21)

สวรรค์เปิดและผู้ขี่ม้าขาวชื่อ “ผู้ซื่อสัตย์และเที่ยงแท้” เสด็จมาเพื่อพิพากษาอย่างชอบธรรม (19:11) พระเนตรไฟ มงกุฎมาก และพระนามที่ไม่มีใครรู้ทั้งหมดแสดงการพิพากษาทุกสิ่ง ราชอำนาจแท้ และความลึกล้ำแห่งความเป็นพระเจ้าที่มนุษย์รู้จักแต่เข้าใจไม่หมด พระองค์สวมเสื้อคลุมจุ่มเลือดและเรียกว่า “พระวจนะของพระเจ้า” (19:13; ยน 1:1) เลือดอาจเป็นพระโลหิตที่ทรงหลั่งหรือเลือดศัตรูตามอิสยาห์ 63 เมื่อยังไม่เริ่มรบ ภาพพระโลหิตพระเมสโปดกในฐานะควรถูกพิจารณาด้วย (Beale; Mounce, *Revelation*, 19:13)

กองทัพสวรรค์สวมผ้าขาวตาม แต่ไม่มีอาวุธในมือ ดาบออกจากพระโอษฐ์ พระคริสต์เพื่อฟาดประชาชาติ พระองค์ครองด้วยคทาเหล็กและย่ำบ่

พระพิโรธ (19:14–15; อสย 11:4; สดด 2:9) พระนาม “กษัตริย์เหนือกษัตริย์ และองค์เจ้านายเหนือเจ้านาย” ประกาศอำนาจเหนือจักรพรรดิทุกคน

ทูตเรียกนกส่งงานเลี้ยงใหญ่ของพระเจ้าให้กินเนื้อสัตว์ เป็นงานเลี้ยงที่ตรงข้ามกับงานสมรสของพระเมษโปดก (19:17–18; อสค 39:17–20) กษัตริย์และกองทัพรวมทำสงคราม แต่ไม่มีการรบยืดเยื้อ สัตว์ร้ายกับผู้เผยพระวจนะที่จู่ถูกโยนทั้งเป็นลงบึงไฟ ที่เหลือแพ่ดาบพระวณะ (19:19–21) อาร์มาเกดโดนจึงไม่ใช่การต่อสู้ที่ผลยังไม่แน่นอน แต่เป็นชัยชนะฉับพลันและสมบูรณ์ของพระคริสต์

IX. อาณาจักรพันปีและการพิพากษาครั้งสุดท้าย (20:1-15)

1. ชาตานถูกผูกมัดและธรรมิกชนครอบครองร่วมกับ พระคริสต์ (20:1-6)

การตีความอาณาจักรพันปีขึ้นอยู่กับว่าเราอ่านบท 20 เป็นยุคใหม่ที่ต่อเนื่องตามเวลาจากบท 19 หรือเป็นนิมิตที่ย้อนเล่าอีกมุมหนึ่ง ตั้งแต่การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ถึงการพิพากษาครั้งสุดท้าย ทั้ง 19:17-21 และ 20:7-10 ใช้เอเสเคียล 38-39 เป็นฉากหลัง ศัตรูทั่วโลกรวมพลทำสงคราม แต่พินาศด้วยการพิพากษาของพระเจ้าโดยแทบไม่มีการรบ ความซำ้สนับสนุนความเห็นว่บท 20 อธิบายยุคคริสตจักรและสงครามสุดท้ายเดิมให้ลึกซึ้ง ไม่ใช่สงครามใหม่หลังบท 19 (Beale, *Revelation*, 19:17-20:10) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่เห็นว่วลี “แล้วข้าพเจ้าเห็น” เดินเรื่องตามลำดับ และเข้าใจการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกว่าเป็นการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายกาย ย่อมเห็นลำดับการเสด็จกลับมาแล้วตามด้วยอาณาจักรพันปีว่าเป็นธรรมชาติกว่า (Osborne, *Revelation*, 20:1-10; Mounce, *Revelation*, 20:1-10)

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งถือกุญแจขุมลิกและโซ่ใหญ่ ลงมาจับมังกร คือ งู ดึกดำบรรพ์ มาร และชาตาน มัดไว้หนึ่งพันปี แล้วโยนลงขุมลิก ปิดและประทับตราไว้ เพื่อไม่ให้ล่อลวงประชาชาติจนครบกำหนด หลังจากนั้นมันต้องถูกปล่อยชั่วระยะหนึ่ง (20:1-3) ศัตรูที่ร้ายที่สุดของธรรมิกชนไม่ได้มีอำนาจเสมอพระคริสต์ แม้ทูตสวรรค์องค์เดียวก็ปราบมันได้ ทั้งเวลาที่ถูกลมัดและเวลาที่ถูกล่อยอยู่ใต้พระอธิปไตยของพระเจ้า

ความเห็นว่ว่าการผูกมัดชาตานเริ่มแล้วเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งแรกอาศัยพระดำรัสที่เปรียบการขับผีว่าเป็นการ “มัดคนที่มีกำลังมาก” แล้วปล้นเรือนของเขา (มธ 12:28-29; มก 3:27) โดยกางเขนและการคืนพระชนม์ ผู้

ครองโลกนี้ถูกพิพากษาอย่างเด็ดขาด และข่าวประเสริฐเริ่มแพร่ถึงทุกชนชาติ (ยน 12:31–32; คส 2:15) ดังนั้น “ไม่ให้ล่อลวงประชาชาติ” ไม่ได้หมายความว่า ชาตานทำอะไรไม่ได้หรือหลอกบุคคลไม่ได้เลย แต่หมายความว่าอำนาจของมันถูก จำกัด ไม่อาจขังประชาชาติไว้พันแสงข่าวประเสริฐทั้งหมด หรือรวบรวมพวกเขาสู่สงครามสุดท้ายก่อนเวลาที่กำหนด (Beale, *Revelation*, 20:1–3) มันยังวนเวียนเหมือนสิงโตคำราม แต่ข้ามขอบเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดไม่ได้ (1 ปต 5:8; วว 12:12–17)

ฝ่ายที่เห็นอาณาจักรพันปีเป็นอนาคตชี้ว่า การล่อลวงและข่มเหงประชาชาติยังดำเนินอยู่ จึงเข้าใจการผูกมัดใน 20:3 ว่าเป็นการยุติกิจกรรมของชาตานอย่างทั่วถึงหลังพระคริสต์เสด็จกลับมา และอ่าน “หนึ่งพันปี” เป็นช่วงเวลาปกครองอันยาวนานจริง ส่วนทัศนะพันปีปัจจุบันเน้นว่าตัวเลขในวิวรณ์ใช้เป็นสัญลักษณ์บอ่ย และพันปีอาจสื่อถึงเวลาของพระเจ้าที่ครบถ้วน และเพียงพอ (สดด 50:10; 90:4; 2 ปต 3:8) ไม่ว่าจะเลือกความเห็นใด ใจกลางข้อความยังเหมือนเดิม คืออำนาจชาตานถูกจำกัด การปล่อยครั้งสุดท้ายมีเพียง “ชั่วระยะหนึ่ง” และความพ่ายแพ้สุดท้ายของมันแน่นอนแล้ว

ยอห์นเห็นบัลลังก์และผู้ที่ได้รับสิทธิพิพากษานั่งอยู่บนนั้น อีกทั้งเห็นวิญญาณของผู้ถูกประหารเพราะคำพยานของพระเยซูและพระวจนะของพระเจ้า ผู้ไม่กราบสัตว์ร้ายหรือรูปของมันและไม่รับเครื่องหมาย พวกเขากลับมีชีวิตและครอบครองร่วมกับพระคริสต์หนึ่งพันปี (20:4; ดนล 7:9, 22, 27) ผู้พลีชีพไม่จำเป็นต้องเป็นชนชั้นพิเศษแยกต่างหาก แต่อาจเป็นตัวแทนธรรมิกชนทั้งปวงที่ชนะด้วยความเชื่อสัตย์ถึงความตาย (3:21; 6:9; 13:10; 1 คร 6:2–3) ผู้ที่ดูเหมือนแพ้นโลกได้รับการยืนยันความชอบธรรมด้วยการครอบครองกับพระคริสต์บนบัลลังก์สวรรค์

คำว่า “นี่แหละคือการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก” เป็นประเด็นสำคัญที่สุด (20:5) ทัศนะก่อนพันปีทั้งแบบประวัติศาสตร์และแบบยุคสมัยนิยมยึดความหมายทั่วไปของ “กลับมีชีวิต” และ “การเป็นขึ้นจากตาย” ว่าเป็นการที่

ธรรมิกชนเป็นขึ้นจากตายฝ่ายกายเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา (Mounce, *Revelation*, 20:4–6; Osborne, *Revelation*, 20:4–6) ผู้ตายที่เหลือจึงเป็นขึ้นจากตายหลังพันปีเพื่อรับการพิพากษา ส่วนทศนะพันปีปัจจุบันชั่วยอห์นเห็น “วิญญาณ” ซึ่งครอบครองบนพระที่นั่งสวรรค์และพ้นจากความตายครั้งที่สอง จึงเข้าใจการเป็นขึ้นครั้งแรกว่าเป็นชีวิตและการครอบครองในสวรรค์ของธรรมิกชนผู้ล่วงลับกับพระคริสต์ ระหว่างความตายกับการเป็นขึ้นจากตายครั้งสุดท้าย บางคนเชื่อมกับการบังเกิดใหม่ แต่บริบทเน้นสภาพหลังความตายของผู้พลีชีพมากกว่า (Beale, *Revelation*, 20:4–6; Morris, *Revelation*, 20:4–6)

ผู้มีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองไม่มีอำนาจเหนือเขา เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และครอบครองร่วมกับพระองค์ (20:6; 1:6; 5:10) ก่อนถกเถียงความเห็นต่าง เราควรได้ยินข่าวประเสริฐนี้ก่อน ชีวิตของผู้ไม่กราบสัตว์ร้ายและรักษาคำพยานจนตายไม่ได้สูญหาย พระคริสต์ทรงทำให้เขามีชีวิต ทรงตั้งเป็นปุโรหิตและกษัตริย์ และการพิพากษาครั้งสุดท้ายไม่อาจลงโทษเขาได้

[ภาคผนวก] การตีความอาณาจักรพันปีและนักวิชาการสำคัญ

ทศนะก่อนพันปี ทศนะพันปีปัจจุบัน และทศนะหลังพันปี ถ้ามองว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์สัมพันธ์ทางเวลากับ “พันปี” อย่างไร ส่วนแนวตีความอดีตนิยม อนาคตนิยม ประวัติศาสตร์นิยม และอุดมคตินิยม ถ้ามานิมิตวืวรรณ์สำเร็จในยุคใดและอย่างไร สองระบบนี้ไม่ควรถูกปะปนกัน การประเมินทศนะพันปีต้องพิจารณาไม่เพียงว่าตัวเลขเป็นตามตัวอักษรหรือไม่ แต่รวมถึงลักษณะของการเป็นขึ้นครั้งแรก เวลาที่ขอบเขตการผูกมัดซาตาน และความสัมพันธ์ระหว่างบท 19 กับ 20

ทศนะพันปีปัจจุบัน (มักเรียกว่าอมิลเลนเนียม). ไม่ได้ปฏิเสธอาณาจักรพันปี แต่เห็นว่าพันปีหมายถึงการครอบครองที่เริ่มแล้วระหว่างการเสด็จมา

ครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ การผูกมัดซาตานคือการจำกัดอำนาจไม่ให้ขัดขวางชาวประเสริฐไปถึงประชาชาติ และธรรมิกชนผู้ลวงหลักรอบครองกับพระคริสต์ในสวรรค์ ตอนท้ายจะมีการกบฏสั้น ๆ ของซาตาน การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ การเป็นขึ้นจากตายของทุกคน การพิพากษาครั้งสุดท้าย และสิ่งทรงสร้างใหม่ G. K. Beale เน้น “อาณาจักรพันปีที่เริ่มแล้วแต่ยังไม่สำเร็จครบถ้วน” William Hendriksen, Dennis E. Johnson, Michael Wilcock, Simon J. Kistemaker และ Leon Morris อยู่ในแนวนี้ Richard Bauckham ไม่เน้นป้ายชื่อดั้งเดิมใดอย่างชัดเจน แต่การเน้นการยืนยันผู้พลีชีพและการครอบครองในสวรรค์ มากกว่าระบอบการเมืองบนโลกในอนาคต ทำให้เขาใกล้การอ่านแบบไม่ใช่ก่อนพันปีและแบบปัจจุบัน

ทัศนะก่อนพันปีแบบประวัติศาสตร์. พระคริสต์เสด็จกลับมาก่อน จากนั้นธรรมิกชนเป็นขึ้นจากตายฝ่ายกายและครอบครองกับพระองค์ ตามด้วยการกบฏสุดท้ายของซาตาน การเป็นขึ้นจากตายของผู้ไม่เชื่อ การพิพากษาครั้งสุดท้าย และสิ่งทรงสร้างใหม่ ต่างจากยุคสมัยนิยมแบบดั้งเดิมตรงที่ไม่จำเป็นต้องแยกอิสราเอลกับคริสตจักรเป็นประชากรแห่งความรอดสองกลุ่ม หรือถือการถูกรับขึ้นอย่างลับ ๆ ก่อนความทุกข์ลำบาก George Eldon Ladd เป็นตัวแทนสำคัญ Robert H. Mounce เรียกแนวของตนว่า “โดยสาระเป็นก่อนพันปี” แต่ระมัดระวังเรื่องระยะเวลาพันปีและรูปแบบอาณาจักร Grant R. Osborne และ George R. Beasley-Murray ก็จัดอยู่ในแนวนี้ได้ การกล่าวว่าทัศนะนี้เห็นการเป็นขึ้นครั้งแรกเป็นฝ่ายวิญญาณนั้นไม่ถูกต้อง เพราะโดยทั่วไปเข้าใจว่าเป็นการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายกายของธรรมิกชน

ทัศนะก่อนพันปีแบบยุคสมัยนิยม. อ่านวิวรณ์ตั้งแต่บท 4 เป็นต้นไปเป็นเหตุการณ์อนาคตเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากครั้งสุดท้ายและการเสด็จกลับมา และเห็นว่าพระสัญญาแก่อิสราเอลจะสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมในอาณาจักรพันปีบนโลก แบบดั้งเดิมแยกอิสราเอลกับคริสตจักรชัดเจน และเน้นลำดับการถูกรับขึ้นก่อนความทุกข์ลำบาก ช่วงทุกข์ลำบากเจ็ดปี การเสด็จกลับมา

บนโลก และอาณาจักรพันปี ตัวแทนได้แก่ John F. Walvoord, Charles C. Ryrie, Robert L. Thomas และ John MacArthur ส่วน Buist M. Fanning ยึดอนาคตนิยม ก่อนพันปี และการถูกรับขึ้นก่อนความทุกข์ลำบาก แต่ให้น้ำหนักกับสัญลักษณ์ของวรรณกรรมวิวิธและแบบแผนจากพันธสัญญาเดิมมากกว่า จึงเหมาะจะเรียกว่าแนวยุคสมัยนิยมก่อนพันปีแบบปรับปรุง

ทัศนะหลังพันปี. เชื่อว่าชาวประเสริฐและพระราชกิจของพระวิญญาณจะขยายอาณาจักรพระเจ้าอย่างกว้างขวางในประวัติศาสตร์ เกิดยุคยาวนานแห่งความเจริญฝ่ายวิญญาณท่ามกลางประชาชาติ แล้วพระคริสต์จึงเสด็จกลับมาโดยทั่วไป “พันปี” เป็นสัญลักษณ์ของยุคยาวที่ชาวประเสริฐมีชัย Kenneth L. Gentry Jr., David Chilton และ Peter J. Leithart เป็นตัวแทนร่วมสมัยความเห็นนี้มีจุดแข็งที่คาดหวังชัยชนะของชาวประเสริฐในประวัติศาสตร์ แต่ต้องระวังไม่ลดทอนความทุกข์ที่พระคัมภีร์กล่าวว่าย่างคงมีอยู่และการถูกครั้งสุดท้าย

ทัศนะพันปีแห่งสิ่งทรงสร้างใหม่. ในคำอธิบายล่าสุด Thomas R. Schreiner เห็นการเป็นขึ้นครั้งแรกเป็นการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายกาย และการผูกมัดซาตานเป็นการทำให้หมดกำลังอย่างทั่วถึงในอนาคต แต่เข้าใจอาณาจักรพันปีว่าเป็นระยะแรกของสิ่งทรงสร้างใหม่ซึ่งเริ่มเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา แนวนี้ใกล้เคียงก่อนพันปีแต่พยายามหลีกเลี่ยงปัญหาของอาณาจักรบนโลกแบบดั้งเดิม และยังไม่ใช่อธิษฐานมาตรฐานที่ยอมรับกันกว้างขวาง

คำอธิบายเชิงวิชาการของ David E. Aune, Craig R. Koester, Brian K. Blount และ Ian Boxall เน้นการวิเคราะห์ประวัติศาสตร์กับวรรณกรรม หากตรวจสอบจุดยืนของผู้เขียนไม่ได้ชัด ก็ปลอดภัยกว่าที่จะไม่ฟันฝ่าเข้าทัศนะพันปีใด แม้เห็นต่างกัน การตีความแบบคริสเตียนดั้งเดิมยังยืนยันร่วมกันถึงการเสด็จกลับมาด้วยพระองค์เองของพระคริสต์ การเป็นขึ้นจากตายของคนตาย การพิพากษาครั้งสุดท้าย ความพ่ายแพ้สมบูรณ์ของซาตาน และความสำเร็จนิรันดร์ของสิ่งทรงสร้างใหม่ จุดประสงค์แรกของวิวิธ 20 ไม่ใช่จัด

ตารางเวลา แต่ประกาศชัยชนะของพระคริสต์ การยืนยันความชอบธรรมของผู้พลีชีพ และความพินาศสุดท้ายของซาตาน

2. การกบฏครั้งสุดท้ายและความพินาศของซาตาน (20:7-10)

เมื่อครบพันปี ซาตานถูกปล่อยจากคุกและออกปล่อยลงประชากรชาติทั้งสี่ทิศ คือ โลกและมาโลก ให้รวมพลทำสงคราม (20:7-8) ในเอเสเคียล 38-39 โลกและมาโลกเป็นศัตรูยุคสุดท้ายที่โจมตีประชากรพระเจ้าผู้ได้รับการฟื้นฟู ที่นี้จึงหมายถึงกำลังทั่วโลกที่รวมกันต่อต้านพระเจ้า มากกว่าจะเจาะจงสองประเทศสมัยใหม่ จำนวนเหมือนเม็ดทรายทะเลและล้อมค่ายธรรมิกชนกับนครที่ทรงรัก ทำให้คริสต์จักรดูเหมือนจะพ่ายแพ้หมดสิ้น (20:8-9)

แต่ไม่มีการรบเกิดขึ้น ไฟลงมาจากสวรรค์เผาผลาญพวกเขา และมารผู้ปล่อยลงถูกโยนลงบึงไฟก้ำมะถัน ที่สัตว์ร้ายกับผู้เผยพระวจนะเท็จอยู่ และถูกรวมานกลางวันกลางคืนตลอดไป (20:9-10; อสค 38:22; 39:6) เหตุการณ์นี้อาจเป็นการย้อนเล่าความพ่ายแพ้สุดท้ายเดียวกับอาร์มาเกดดอนในบท 16 และสงครามของพระคริสต์บนม้าขาวในบท 19 ซาตานพยายามกลืนธรรมิกชน แต่ท้ายที่สุดไฟของพระเจ้ากลืนกองทัพของมัน (12:4; 20:9) การดำเนินครั้งสุดท้ายของความชั่วร้ายใหญ่โตแต่สั้น ส่วนชัยชนะของพระคริสต์ฉบับพลันและนิรันดร์

3. พระที่นั่งใหญ่สีขาวและความตายครั้งที่สอง (20:11-15)

ยอห์นเห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาวกับผู้ประทับบนนั้น แผ่นดินและฟ้าสวรรค์หนีไปจากพระพักตร์จนไม่มีที่อยู่ (20:11; 16:20; 21:1) ผู้ประทับอาจหมายถึงพระบิดา หรือพระบุตรผู้ได้รับสิทธิพิพากษา (ยน 5:22, 27) แต่วิวัฒนาการการครอบครองของพระเจ้ากับพระเมษโปดกอย่างใกล้ชิด จุดเน้นจึงไม่ใช่

แยกพระองค์หนึ่งออกจากอีกพระองค์ พระที่นั่งสี่ขาหมายถึงศาลสุดท้ายที่
ยุติธรรมไร้มลทิน

ผู้ตายทั้งใหญ่และเล็กยืนต่อหน้าพระที่นั่ง หนังสือหลายเล่มถูกเปิด และ
อีกเล่มคือหนังสือแห่งชีวิตก็เปิดด้วย (20:12; ดนล 7:9-10; 12:1-2) ผู้ตาย
ถูกพิพากษาตามการกระทำที่บันทึกไว้ ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์ได้รับความรอดด้วย
ผลงาน แต่การกระทำเป็นหลักฐานเปิดเผยว่าเขาเป็นของผู้ใด (มธ 16:27; รม
2:6-8; ยก 2:18) หนังสือแห่งชีวิตแสดงว่าความรอดเป็นพระคุณของพระเมษ
โปดกเท่านั้น ทุกคนยืนต่อการพิพากษานี้ แต่ผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ไม่ถูกลงโทษ
และการกระทำของเขาได้รับการยอมรับว่าเป็นผลของพระคุณพระเจ้า (ยน
5:24; รม 8:1; วว 19:8)

ทะเล ความตาย และแดนคนตาย [ฮาเดส] ส่งคืนคนตายที่อยู่ในนั้น และ
แต่ละคนถูกพิพากษาตามการกระทำ (20:13) ไม่มีใครซ่อนอยู่หลังความตาย
และไม่มีใครถูกลืม จากนั้นความตายกับแดนคนตายเองถูกโยนลงบึงไฟ ซึ่งคือ
ความตายครั้งที่สอง (20:14; 1 คร 15:26) ความตายฝ่ายกายจะถูกยกเลิก
ตลอดไป และอำนาจทั้งสิ้นของความตายรับการพิพากษาครั้งสุดท้าย ผู้ไม่มี
ชื่อในหนังสือแห่งชีวิตก็ถูกโยนลงบึงไฟ (20:15) ผู้มั่นใจในการพิพากษาครั้ง
สุดท้ายจึงไม่กราบสัตว์ร้ายเพื่อชื่อเสียงหรือความปลอดภัยชั่วครว แต่พึ่ง
พระคุณ ต่อสู้บาป และติดตามพระเมษโปดก

X. ฟาสวรรค์ใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (21:1-22:5)

1. พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่ (21:1-8)

ยอห์นเห็นฟาสวรรค์ใหม่ [ไคนอส] และแผ่นดินโลกใหม่ [ไคนอส] เพราะฟาสวรรค์เดิม [โพรทอส] กับแผ่นดินเดิมผ่านพ้นไป และทะเลไม่มีอีก (21:1; อสย 65:17; 66:22) [ไคนอส] เน้นความใหม่ด้านคุณภาพ มากกว่าเพียงสิ่งที่เพิ่งเกิดตามเวลา มีความเห็นต่างว่าโลกเดิมสูญไปทั้งหมดแล้วสร้างจักรวาลอีกแห่ง หรือได้รับการชำระ เปลี่ยนแปลง และสร้างใหม่ คำว่า “ฟาสวรรค์ และแผ่นดินเดิมผ่านพ้นไป” เน้นความขาดตอน ส่วน “เราสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่” เน้นการฟื้นฟูและความต่อเนื่องของสิ่งทรงสร้าง (21:5; รม 8:19-23; 2 ปต 3:10-13) เป้าหมายของพระเจ้าไม่ใช่ทิ้งสิ่งทรงสร้างเดิม แต่กำจัดบาปกับความตายและทำพระประสงค์แรกของการทรงสร้างให้สำเร็จ

คำว่า “ทะเลไม่มีอีก” ไม่ได้เป็นเพียงข้อมูลภูมิศาสตร์ว่าสิ่งทรงสร้างใหม่ไม่มีผืนน้ำใหญ่ ในวิวรรณ์ สัตว์ร้ายขึ้นจากทะเล ทะเลเก็บคนตายไว้ และเป็นสัญลักษณ์ความโกลาหล ความชั่ว และความตาย (13:1; 20:13) สิ่งทรงสร้างใหม่ไม่มีความโกลาหลหรือภัยคุกคามที่ต่อต้านพระเจ้าอีก แต่แม่น้ำแห่งน้ำชีวิตยังไหลอยู่ จึงไม่ได้หมายความว่าน้ำทุกอย่างหายไป (22:1)

ยอห์นเห็นนครบริสุทธิ กรุงเยรูซาเล็มใหม่ ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า เตรียมไว้เหมือนเจ้าสาวแต่งตัวเพื่อสามี (21:2; 3:12) เป้าหมายสุดท้ายของความรอดไม่ใช่มนุษย์หนีโลกไปอยู่สวรรค์ไว้ตลอดกาล แต่พระเจ้าประทับท่ามกลางสิ่งทรงสร้างที่ทรงสร้างใหม่ และนครสวรรค์ลงมา กรุงเยรูซาเล็มใหม่เป็นทั้งสถานที่และสัญลักษณ์ชุมชนผู้ได้รับความรอด คือเจ้าสาวของพระเมษโปดก (21:9-10; Mounce, *Revelation*, 21:9-21)

เสียงดังจากพระที่นั่งประกาศว่า “ดูเถิด พลัปปลาของพระเจ้าอยู่กับ มนุษย์แล้ว พระองค์จะประทับกับเขา” (21:3) พระสัญญาพันธสัญญาที่ว่า “เราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา” สำเร็จครบ ถ้วน (ลนต 26:11–12; ยรม 31:33; อสค 37:26–27) พระพรสูงสุดของสิ่งทรง สร้างใหม่ไม่ใช่เพียงนครงามหรือการไม่มีความเจ็บปวด แต่คือพระเจ้าเอง ประทับกับประชากร

พระเจ้าทรงเข็ดน้ำตาทุกหยด จะไม่มีความตาย ความโศกเศร้า การร้องไห้ หรือความเจ็บปวดอีก เพราะสิ่งเดิมผ่านพ้นไปแล้ว (21:4; อสย 25:8; วว 7:17) ไม่ได้หมายความว่าความเจ็บในอดีตไม่มีความสำคัญ หรือความทรงจำถูกลบ อย่างไรก็ตาม ได้รับความรู้สึก แต่พระเจ้าทรงแก้ความอยุติธรรมและรักษาบาดแผลจน ไม่มีเหตุให้ร้องไห้อีก การลอบประโลมนี้เป็นไปได้เพราะพระเมษโปดกทรง รับความตายกับการร้องไห้ก่อน และทรงคืนพระชนม์ (ฮบ 5:7; วว 1:5, 18)

ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสในรูปปัจจุบันว่า “ดูเถิด เราสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่” และสั่งให้เขียน เพราะถ้อยคำนี้ซื่อสัตย์และจริง (21:5; 3:14; 22:6) สิ่งทรง สร้างใหม่จะสมบูรณ์ในอนาคต แต่เริ่มแล้วด้วยการคืนพระชนม์ของพระ คริสต์และพระราชกิจพระวิญญาณ (2 คร 5:17) คำว่า “สำเร็จแล้ว เราคือ อัลฟาและโอเมกา ปฐมและอวสาน” รับประกันว่า พระเจ้าผู้เริ่มการทรงสร้าง จะทำการไถ่และการพิพากษาให้สำเร็จแน่นอน (21:6; 1:8; 16:17)

พระเจ้าประทานน้ำจากน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้กระหายโดยไม่คิดราคา ผู้ชนะ จะรับทุกสิ่งเป็นมรดกและเป็นบุตรของพระองค์ (21:6–7; อสย 55:1; 2 ซมอ 7:14) พระคุณที่ประทานให้โดยไม่คิดราคากับความเชื่อที่ชนะจนถึงที่สุดไม่ ขัดกัน ผู้ได้รับน้ำชีวิตด้วยพระคุณยึดพระเมษโปดก อดทน และดำเนินอย่าง ทายาท ตรงข้าม ผู้ที่ปฏิเสธพระคริสต์เพราะกลัว ผู้ไม่เชื่อ ฆาตกร คนผิดศีล ธรรมทางเพศ คนทำเวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และผู้ยืนกรานในความเท็จ จะมีส่วนในบึงไฟ คือความตายครั้งที่สอง (21:8) “คนขลาด” ที่นี้ไม่ใช่ผู้มีช่วง

อ่อนแอและรู้สึกลัว แต่คือผู้กลัวการข่มเหงจนภักดีต่อสัตว์ร้ายและทิ้งความเชื่อในที่สุด

2. นครบริสุทธิ เจ้าสาวของพระเมษโปดก (21:9-21)

ทูตองค์หนึ่งในเจ็ดองค์ผู้ถือขานกล่าวว่า “มาเถิด เราจะให้เจ้าเห็นเจ้าสาว คือภรรยาของพระเมษโปดก” (21:9) ภาพนี้ตรงข้ามกับตอนที่ทูตจากกลุ่มเดียวกันแสดงการพิพากษาหญิงแพศยาใหญ่ (17:1) ยอห์นถูกนำ “ในพระวิญญูญาณ” [เอน พนิวมาติ ④] ไปบนภูเขาใหญ่สูง และเห็นนครบริสุทธิ เยรูซาเล็มลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า (21:10; อสย 2:2-3; อสค 40:2) หญิงแพศยาอยู่ถีนทรกันดารและชั่วร้าย แต่เจ้าสาวลงมาจากภูเขาสูงพร้อมพระสิริพระเจ้า

นครสองส่วางด้วยพระสิริพระเจ้า แสงเหมือนแก้วมณีล้ำค่าใสประดุจแก้วผลึก (21:11) มีกำแพงใหญ่สูงกับสิบสองประตู ประตูจารึกชื่อสิบสองเผ่าอิสราเอล และฐานกำแพงสิบสองฐานจารึกชื่ออัครทูตสิบสองคนของพระเมษโปดก (21:12-14; อสค 48:30-35; อฟ 2:20) ประชากรพันธสัญญาเดิมและคริสตจักรแห่งอัครทูตในพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่สองนคร แต่เป็นประชากรพระเจ้าหนึ่งเดียวที่สำเร็จในพระคริสต์ ประตูแต่ละแห่งมีทูตเฝ้า แต่ไม่เคยปิด (21:12, 25)

ทูตใช้ไม้วัดทองวัดนคร ประตู และกำแพง (21:15) การวัดหมายถึงกรรมสิทธิ์ การคุ้มครอง และระเบียบอันสมบูรณ์ของพระเจ้า (11:1-2; Osborne, *Revelation*, 21:15-17) ความยาว กว้าง และสูงของนครเท่ากัน ด้านละหนึ่งหมื่นสองพันstadia เป็นรูปลูกบาศก์ขนาดมหึมา (21:16) ไม่ได้มีไว้คำนวณขนาดเมืองตามตัวอักษร แต่แสดงว่าอภิสุทธิสถานซึ่งเป็นลูกบาศก์ได้ขยายเต็มทั้งนคร (1 พกษ 6:20; Beale, *Revelation*, 21:15-21) กรุงเยรูซาเล็มใหม่ทั้งนครเป็นอภิสุทธิสถานที่เต็มด้วยการทรงสถิต และธรรมิกชนทุกคนรับใช้พระเจ้าภายใน

กำแพงสูงหนึ่งร้อยสี่สิบสี่ศอก ทำด้วยแก้วมณี ส่วนนครเป็นทองคำบริสุทธิ์ เหมือนแก้วใส (21:17–18) ฐานกำแพงประดับอัญมณีหลายชนิด ประตูลิขสองประตูเป็นไข่มุกประตูละเม็ด และถนนเป็นทองคำบริสุทธิ์โปร่งใสเหมือนแก้ว (21:19–21) อัญมณีเตือนถึงทัพบทรมหาบุรุษิต เอเดน และพระสัญญา การฟื้นฟูโยน (อพย 28:17–20; อสย 54:11–12; อสค 28:13) ภาพนี้ไม่ได้บอกราคาวัสดุในสวรรค์ แต่สื่อความงาม คุณค่า และความบริสุทธิ์สมบูรณ์ของเจ้าสาวผู้สวมพระสิริพระเจ้า

3. นครที่ไม่มีพระวิหารและไม่มียกกลางคืน (21:22–27)

กรุงเยรูซาเล็มใหม่ไม่มีพระวิหารแยกต่างหาก เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดกับพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารของนคร (21:22) พระวิหารไม่ได้หายเพราะการทรงสถิตลดลง แต่เพราะทั้งนครเป็นอภิสุทธิสถานและมนุษย์สามัคคีธรรมกับพระเจ้าโดยตรง (ยน 2:19–21) นครไม่ต้องการแสงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ เพราะพระสิริพระเจ้าส่องสว่างและพระเมษโปดกทรงเป็นตะเกียง (21:23; อสย 60:19–20) แสงของสิ่งทรงสร้างทั้งปวงอาศัยพระสิริของพระผู้สร้างและพระผู้ไถ่

ประชาชาติเดินในแสงนั้น และกษัตริย์โลกนำศักดิ์ศรีของตนเข้ามา (21:24, 26; อสย 60:3–5) ไม่ได้สอนว่าประชาชาติและกษัตริย์ซึ่งต่อต้านพระเจ้ายกก่อนหน้าได้รับความรอดโดยอัตโนมัติ แต่หมายถึงคนที่พระเมษโปดกทรงไถ่จากทุกชนชาติ และกษัตริย์ที่ละความหยิ่งแล้วถวายเกียรติพระเจ้า เข้าร่วมสิ่งทรงสร้างใหม่ (5:9; 7:9) สิ่งดีแท้ของวัฒนธรรมและการทรงสร้างไม่ถูกทำลาย แต่ได้รับการชำระและถวายแด่พระเจ้า

ประตูนครไม่ปิดในเวลากลางวัน และที่นั่นไม่มีกลางคืน (21:25) ไม่มีศัตรูหรือภัย จึงไม่ต้องปิดประตูป้องกัน แต่สิ่งไม่บริสุทธิ์ ผู้ทำสิ่งน่ารังเกียจ และผู้พูดเท็จจะเข้าไม่ได้ มีเพียงผู้มีชื่อในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก (21:27) ประตูที่เปิดเต็มที่กับนครที่บริสุทธิ์เต็มที่ไม่ขัดกัน เพราะความชั่วถูก

กำจัดอย่างสิ้นเชิงแล้ว ประชากรพระเจ้าจึงมีชีวิตอย่างเสรีในความปลอดภัย และความบริสุทธิ์สมบูรณ์

4. แม่น้ำแห่งน้ำชีวิตและต้นไม้แห่งชีวิต (22:1-5)

ทูตแสดงแม่น้ำแห่งน้ำชีวิต ไสเหมือนแก้วผลึก ไหลจากพระที่นั่งเดียวของพระเจ้าและพระเมฆโปดกไปกลางถนนนคร (22:1; อสค 47:1-12; ศคย 14:8) คำว่า “พระที่นั่ง” ในรูปเอกพจน์ไม่ลบความแตกต่างระหว่างพระบิดากับพระบุตร แต่แสดงการครอบครองอันเป็นหนึ่งและแหล่งชีวิตจากพระเจ้าของทั้งสองพระองค์ พระสัญญาของพระเยซูเรื่องน้ำดำรงชีวิตและพระราชกิจพระวิญญาณก็เป็นฉากหลังของชีวิตสมบูรณ์นี้ (ยน 7:37-39)

สองฝั่งแม่น้ำมีต้นไม้แห่งชีวิต ออกผลสิบสองชนิดทุกเดือน และใบใช้รักษาประชาชาติ (22:2; ปฐก 2:9; อสค 47:12; วว 2:7) คำว่าต้นไม้ต้นเดียวอยู่สองฝั่งอาจเป็นการบรรยายแบบรวมหมู่ หรือภาพต้นไม้เรียงรายอย่างอุดม ไม่ได้หมายความว่าสิ่งทรงสร้างใหม่ยังมีโรคที่ต้องรักษาต่อไป แต่เป็นสัญลักษณ์ว่าชีวิตจากพระเจ้าประทานสุขภาพและความสมบูรณ์อย่างต่อเนื่องแก่ทุกชนชาติ ทางไปต้นไม้แห่งชีวิตที่ถูกปิดเพราะบาปอาดัมเปิดอีกครั้งโดยพระเมฆโปดก

จะไม่มีคำสาปแข่งอีก พระที่นั่งของพระเจ้าและพระเมฆโปดกอยู่ในนคร และผู้รับใช้จะปรนนิบัติพระองค์ (22:3; ปฐก 3:14-19; ศคย 14:11) คำว่า “ปรนนิบัติ” รวมทั้งการนมัสการและงานรับใช้แบบโปรหิต สิ่งทรงสร้างใหม่ไม่ใช้ความว่างเปล่าที่ไม่มีอะไรทำ แต่เป็นชีวิตที่รับใช้พระเจ้าอย่างชื่นชมและทำภารกิจแห่งการทรงสร้างให้สำเร็จ โดยไม่มีบาปและคำสาปของความตรากตรำ (ปฐก 2:15; วว 7:15)

พวกเขาจะเห็นพระพักตร์พระเจ้าและมีพระนามบนหน้าผาก (22:4) การเห็นพระพักตร์ที่คนบาปเคยเห็นไม่ได้คือจุดสูงสุดของความรอด พระนามแสดงการเป็นของพระองค์ ความสัมพันธ์ และความเหมือนอย่างสมบูรณ์

(อพย 33:20; มธ 5:8; 1 ยน 3:2) ไม่มีกลางคืนอีก ไม่ต้องใช้ตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่องสว่าง พวกเขาจะครอบครองตลอดไป (22:5) งานรับใช้แบบปุโรหิตและการครอบครองที่มอบแก่อาดัมในการทรงสร้างแรก สำเร็จนิรันดร์ในพระคริสต์ผ่านคริสตจักรทั้งปวง (ปฐก 1:26-28; วา 1:6; 5:10)

XI. บทส่งท้าย: เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ (22:6-21)

1. จงรักษาถ้อยคำพยากรณ์นี้ (22:6-11)

ทูตประกาศว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ซื้อสัตย์และจริง” (22:6; 21:5) องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงส่งทูตมาแสดงแก่ผู้รับใช้ถึงสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในเร็ว ๆ นี้ ข้อความนี้คู่ขนานกับ 1:1-3 และล้อมกรอบหนังสือทั้งเล่ม พระเยซูตรัสว่า “ดูเถิด เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ ผู้ที่รักษาถ้อยคำพยากรณ์ในม้วนหนังสือนี้เป็นสุข” (22:7) ผลของการอ่านวิโรจน์อย่างถูกต้องไม่ใช่การคำนวณวันเวลา หรืออวดความรู้ แต่คือการเชื่อฟังและรักษาพระวจนะ

ยอห์นยืนยันว่าเป็นพยานผู้ได้ยินและเห็นนิมิตเหล่านี้ แต่กลับกราบลงแทบเท้าทูตอีกครั้ง (22:8; 19:10) ทูตบอกว่าตนเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับยอห์น ผู้เผยพระวจนะ และผู้รักษาพระวจนะ แล้วสั่งว่า “จงนมัสการพระเจ้า” (22:9) แม้มีมิตนาอัศจรรย์และทูตสวรรค์ก็เป็นเพียงเครื่องหมายชี้ถึงพระเจ้า การเปิดเผยแท้ไม่ทำให้บูชาผู้ส่งสารหรือประสบการณ์ แต่ให้นมัสการพระเจ้าตรีเอกานุภาพเท่านั้น

ดาเนียลได้รับคำสั่งให้ปิดผนึกถ้อยคำจนถึงวาระสุดท้าย แต่ยอห์นถูกสั่งว่าอย่าปิดผนึกคำพยากรณ์นี้ เพราะเวลา [ไครอส] ใกล้แล้ว (22:10; ดนล 12:4, 9) ยุคสุดท้ายเริ่มแล้วด้วยการสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ของพระคริสต์ คำว่า “ให้คนอธรรมทำการอธรรมต่อไป และคนชอบธรรมทำการชอบธรรมต่อไป” ไม่ใช่อนุญาตให้ทำบาป (22:11) แต่เป็นคำประกาศเคร่งขมึตามดาเนียล 12:10 ว่าการเปิดเผยจะเผยและทำให้ความดีรู้หรือความบริสุทธิ์ของคนปรากฏชัด เมื่อได้ยินพระวจนะจึงต้องกลับใจ ไม่ควรผัดวัน

2. อัลฟาและโอเมกาผู้เสด็จมาพร้อมบ่าเหน็จ (22:12-17)

พระเยซูตรัสอีกว่า “ดูเถิด เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ และบำเหน็จของเราอยู่กับเรา เพื่อจะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา” (22:12; อสย 40:10; 62:11; มธ 16:27) การเสด็จกลับมาเป็นทั้งวันพิพากษาคนชั่ว และวันประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ซื่อสัตย์พร้อมยืนยันความชอบธรรมของผู้ถูกกต죄 ความรอดไม่ได้มาจากความดีของผลงาน แต่การกระทำเผยความจริงของความเชื่อ และพระเจ้าทรงเห็นคุณค่างานของธรรมิกชนที่ทำในพระคุณ (14:13; 19:8)

พระเยซูทรงใช้พระนาม “เราคืออัลฟาและโอเมกา ปฐมและอวสาน เบื้องต้นและเบื้องปลาย” (22:13; 1:8, 17; 21:6) แสดงชัดว่าพระคริสต์ไม่ใช่สิ่งทรงสร้าง แต่ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุดเริ่มและความสำเร็จของการทรงสร้างกับประวัติศาสตร์ร่วมกับพระบิดา ผู้ชักเสื่อของเรามีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิตและเข้าสู่นครทางประตู (22:14; 7:14) พื้นฐานความบริสุทธิ์คือพระโลหิตพระเมษโปดก และผู้ที่ได้รับการชำระด้วยพระโลหิตแสดงตนว่าเป็นของนครด้วยชีวิตบริสุทธิ์

สุนัข คนทำเวทมนตร์ คนผิดศีลธรรมทางเพศ ฆาตกร คนไหว้รูปเคารพ และทุกคนที่รักและทำความเท็จอยู่นอกนคร (22:15; 21:8, 27) นี่ไม่ใช่ข้อมูลภูมิศาสตร์ว่ามีเมืองคนชั่วตั้งอยู่ตลอดกาลนอกสิ่งทรงสร้างใหม่ แต่เป็นถ้อยคำพันธสัญญาว่าพวกเขาถูกตัดออกจากนครบริสุทธิ์และชีวิตโดยสิ้นเชิงไม่ควรนำคำว่า “สุนัข” ไปเหมารวมชนชาติใด แต่เป็นสัญลักษณ์ดูหมิ่นในพระคัมภีร์สำหรับผู้ยัณทรานในพฤติกรรมไม่บริสุทธิ์และน่าอับอาย (ฉธบ 23:18; ฟป 3:2)

พระเยซูทรงส่งทูตมาเป็นพยานสิ่งเหล่านี้แก่คริสตจักร และประกาศว่า “เราเป็นรากและเชื้อสายของดาวิด เป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส” (22:16; กตว 24:17; อสย 11:1, 10) พระองค์ทรงเป็นต้นกำเนิดที่ดำรงอยู่ก่อนดาวิด และ

เป็นพระเมสสิยาห์แท้ผู้เสด็จมาในประวัติศาสตร์เป็นเชื้อสายดาวิด เหมือนดาวประจักษ์รุ่งประกาศวันใหม่เมื่อความมืดลึกที่สุด การเสด็จมาของพระองค์ ประกาศความสำเร็จของสิ่งทรงสร้างใหม่

พระวิญญาณและเจ้าสาวพูดพร้อมกันว่า “เชิญเสด็จมา” และผู้ได้ยินก็ให้พูดว่า “เชิญเสด็จมา” (22:17) ด้านหนึ่งคือการทูลขอให้พระเยซูเสด็จกลับมา ส่วนประโยคถัดไปเป็นคำเชิญแก่ชาวประเสริฐแก่ผู้กระหายให้มารับน้ำชีวิต “ให้ผู้กระหายมา และผู้โศกเศร้าปรารถนา ก็ให้มารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไร” (อสย 55:1; ยน 7:37–38; วว 21:6) คริสตจักรรอคอยพระคริสต์เสด็จมาร่วมกับพระวิญญาณ และขณะเดียวกันก็เชิญผู้กระหายทุกคนมารับชีวิตซึ่งพระเจ้าประทานให้โดยไม่คิดราคา จนกว่าวันนั้นจะมาถึง

[ภาคผนวก] พระพรเจ็ดประการในพระธรรมวิวรณ์ วิวรณ์ประกาศ พระพรแก่ผู้ที่อ่าน ฟัง และรักษาพระวจนะ (1:3), ผู้ที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้า (14:13), ผู้ที่นอนอยู่และรักษาเสื้อผ้าของตน (16:15), ผู้ที่ได้รับเชิญสู่งานเลี้ยงสมรสพระเมษโปดก (19:9), ผู้มีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก (20:6), ผู้รักษากฎคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ (22:7), และผู้ซัดเสียของตน (22:14) พระพรทั้งเจ็ดแสดงว่า พระพรของวิวรณ์ไม่ได้อยู่ที่ความรู้เรื่องวาระสุดท้ายอย่างเดียว แต่อยู่ที่การเชื่อพระเมษโปดก ซื่อสัตย์จนถึงที่สุด และมีส่วนในสิ่งทรงสร้างใหม่

3. อย่าเพิ่มหรือตัดพระวจนะ (22:18–19)

ยอห์นเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในม้วนหนังสือนี้อย่างเคร่งขรึม หากผู้ใดเพิ่มเติม พระเจ้าจะเพิ่มภัยพิบัติที่บันทึกไว้แก่เขา และหากผู้ใดตัดออก พระเจ้าจะตัดส่วนของเขาจากต้นไม้แห่งชีวิตและนครบริสุทธิ (22:18–19) คำเตือนนี้สืบต่อคำสั่งในเฉลยธรรมบัญญัติไม่ให้เพิ่มหรือลดถ้อยคำพันธสัญญา (ฉธบ 4:2; 12:32) โดยตรงหมายถึงอย่าดัดแปลงพระธรรมวิวรณ์หรือ

เปลี่ยนสารให้รับใช้เป้าหมายของตน และยังแสดงหลักว่าต้องรับกับรักษา พระวณะทั้งเล่มด้วยใจถ่อม

คำเตือนไม่ได้กล่าวโทษความผิดเล็กน้อยของผู้คัดลอกหรือความเห็นต่าง ทุกข้อว่าเป็นการสูญเสียความรอด แต่เตือนการจงใจบิดเบือนคำพยากรณ์ เพื่อลบคำเรียกให้กลับใจและข้อสัตย์ หรือเพิ่มเติมความลับเรื่องวาระสุดท้าย ที่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเพื่อหลอกคน การนำสัญลักษณ์ไปจับคู่เหตุการณ์สมัยใหม่ตามใจ หรือทำเป็นรหัสยกระดบอำนาจกลุ่มตน ก็ต้องรับคำเตือนนี้อย่างจริงจัง

4. อาเมน พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด (22:20-21)

พระเยซูผู้ทรงเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ทรงสัญญาครั้งสุดท้ายว่า “เราจะมาในเร็ว ๆ นี้อย่างแน่นอน” (22:20) คริสตจักรตอบว่า “อาเมน พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด” นี่คือการหวังของคริสตจักรยุคแรกในคำอธิษฐานอราเมค “มารานาธา” (1 คร 16:22) “ในเร็ว ๆ นี้” ไม่ใช่ตารางเวลาตามความริบร้อนของมนุษย์ แต่รับรองว่า ยุคสุดท้ายเริ่มแล้วด้วยการเสด็จมาครั้งแรก พระสัญญาจะไม่ล่าช้าหรือลืมหเลว และอาจสำเร็จได้ทุกเวลา (2 ปต 3:8-13)

คำสุดท้ายของวิวรณ์ไม่ใช่ภัยพิบัติ แต่คือพระคุณ “ขอพระคุณของพระเยซูเจ้าอยู่กับทุกคน อาเมน” (22:21) คำเตือนเรื่องการพิพากษาและคำเรียกให้ข้อสัตย์จนถึงที่สุดทั้งหมดมอบในพระคุณของพระเมสโปดก ด้วยพระคุณนี้ คริสตจักรปฏิเสธสิ่งล่อใจของบาบิโลน ทนภัยจากสัตว์ร้าย ขณะด้วยพระโลหิตพระเมสโปดกและคำพยาน และรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้จะทรงสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่

คำอธิบายพระธรรมวิจารณ์

ข้อมูลลิขสิทธิ์

วันพิมพ์เผยแพร่ : 16 สิงหาคม 2026

ผู้เขียน : Yongjin Choi

ผู้จัดพิมพ์ : Yongjin Choi

สำนักพิมพ์ : God-Pleasing Books

จดทะเบียนสำนักพิมพ์ : 30 พฤศจิกายน 2011

ที่อยู่ : 18-7 Sanjeonggongwon-ro 71beon-gil, Gwangsan-gu,
Gwangju, Korea

โทรศัพท์ : 070-8065-4818

อีเมล : thaigodpleasing@naver.com

ISBN : 979-11-91518-59-7

ราคา : 10,000 วอน

© Yongjin Choi 2026

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ

หรือเผยแพร่หนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาต

ประวัติผู้เขียน

มิชชันนารี Yongjin Choi สำเร็จการศึกษาจาก Calvin Theological Seminary ที่เมืองยงอิน และ Chongshin Theological Seminary (M.Div., คณะเพรสไบทีเรียนเกาหลีสาย Hapdong) หลังจากรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลผู้ช่วย เขาได้รับการส่งออกจากคณะเพรสไบทีเรียนชองนัมในปี 2010 ให้เป็นมิชชันนารีรับใช้ผู้อพยพในประเทศ ต่อมาได้ก่อตั้งคริสตจักรพหุวัฒนธรรม God-Pleasing ที่เมืองควังจูและรับใช้อยู่กว่าสิบปี ในปี 2020 เขาได้รับการส่งออกจากคริสตจักร God-Pleasing ไปยังประเทศไทย ปัจจุบันเป็นมิชชันนารีของ GMS รับใช้ด้านการบุกเบิกคริสตจักรและพันธกิจสิ่งพิมพ์ ที่จังหวัดอุดรธานี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผลงานหนังสือของเขา ได้แก่ คำอธิบายนพระคัมภีร์ 66 เล่ม, ข่าวประเสริฐคืออะไร, พื้นฐานความเชื่อคริสเตียน, มิชชันนารีผู้มองดูพระสิริของพระเจ้า และ หลักคำสอนแห่งพระคุณ

คำอธิบายพระธรรมวินัยที่ชัดเจนและสมมูล
ช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นชัยชนะของพระคริสต์
และความหวังแห่งอาณาจักรของพระเจ้า
แทนความกลัวและความสับสน

